

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE DAME UIT BRUSSEL

fr. 1.50

No. 1100

De gigolo wierp Sidonie een duisteren veelzeggenden blik toe.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Dame uit Brussel.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**VOETBAL. Hoe het
wèl en hoe het niet moet.**

Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

EEN COMLOT IN EEN PULLMAN.

De Pullman raasde met een vaart van meer dan negentig kilometer per uur in de richting van de Belgische grens. De tijd was omstreeks half drie in den middag, deze trein, bestemd voor de rijken dezer aarde, zou aan de grens niet stoppen, want de douanebeambten zouden zich de moeite geven te Rozendaal, op het laatste groote station voor de grens bereikt werd in de trein komen en de bagage in de wagens onderzoeken.

Zooeven hadden de kellners, genuischloos, goed afgericht, in hun witte smettelooze jasjes de tafels weder ontruimd en ontdaan van het sierlijke eetgerei, en de lunch was voorbij.

Voldaan leunden de meeste reizigers achterover in hun mollige zetels, en keken tamelijk onverschillig naar buiten, want het Hollandsche landschap doet zich hier niet op zijn fraaist voor, of wel zij namen een tijdschrift of courant ter hand, en verdiepten zich in de lezing daarvan.

Voorbij de breede, glinsterende ramen, scho-

ven onophoudelijk de sappige weiden, waarover koeien traag voortstapten, en bliksemsnel zwaaiden als glinsterende lanspunten de smalle, in het voorjaarslicht glanzende slooten voorbij.

De trein was niet al te druk bezet, de eerste klas was zelfs zoo goed als verlaten, en in de tweede zaten veel Franschen, die niet veel notitie van elkander namen, en die zeer waarschijnlijk op weg waren naar Parijs, welke stad om acht uur in den avond bereikt wordt.

Nu en dan liep bedrijvig, nu Rozendaal naderde een conducteur door het breede middenpad.

Twee of drie heeren waren opgestaan en begonnen naar hun bagage te zoeken.

In een der breede fauteuils zat een nog jonge vrouw, gekleed met die verfijnde weelde die eenvoudig lijkt, en het toch niet is.

Haar beringde vingers waren met den uitersten zorg onderhouden, blank en lang, met glanzende, ovale nagels.

Die hand lag naast het fraaie koperen sche-

merlampje, dat in het midden van de met glas overdekte tafel stond, en trosselde heel zachtjes en nerveus op het blad, terwijl het ranke lichaam naar het scheen een weinig vermoed leunde tegen den rug van het breede zitmeubel, voor 'n deel met een witlinnen hoef overtrokken.

Nu en dan maakte zij een gebaar, alsof zij naar haar handtasch wilde grijpen, en eenmaal trok zij er inderdaad een gouden sigarettenkoker uit, die zij echter dadelijk weer wegbergde, met een ongeduldig schokken van de tengere schouders.

De kleur van haar haar was roodbruin, en naar alle waarschijnlijkheid niet volkomen aan de natuur toe te schrijven.

Haar gelaat was opgemaakt, maar volstrekt niet opvallend of op een hinderlijke wijze.

De wenkbrauwen waren iets gedund, en met groote zorgvuldigheid bijgepenseeld, de wimpers waren wellicht een weinig onnatuurlijk lang, maar zij beschaduwde twee wonderlijke donkerbruine oogen.

Zij had een klein, sierlijk gevormd neusje, een hoog, gewelfd voorhoofd, en roze kleine oortjes.

In het bagagenet boven haar hoofd rustte een kleine, uiterst sierlijke lederen suitcase.

Dat scheen alle bagage te zijn, die zij bij zich had, want voor de rest was het net leeg.

Tegenover haar zat een man van een jaar of zestig, wit als sneeuw, zeer gedistiguerd, maar blijkbaar zeer vermoed reeds door de reis, want hij hing een weinig lusteloos in zijn stoel, en besteedde niet de minste aandacht aan de vrouw, die toch waarschijnlijk zijn reisgenootte was.

Over zijn grijs reiscostuum droeg hij een gemakkelijk zittende, ruime overjas, met diepe opgestikte zakken, groote revers en blijkbaar afkomstig uit de handen van een eersterangs Londensche kleermaker.

Hij droeg, wat men in een land als Holland zelden ziet, een monocle, en scheen ook voor het overige een vreemdeling te zijn.

Schuin tegenover deze beiden zaten twee heeren, en natuurlijk zaten zij aan juist zulk een tafeltje, in juist zulke stoelen en met juist zulk een koperen schemerlamp tusschen zich in.

De een kon een jaar of vijftig zijn, met haar, dat aan de slapen even begon te grijzen, en een scherp gesneden gelaat met edele trekken, maar dat overtoen leek met een waas van zwaar-moedigheid.

De oogen waren grijs, maar wisselden onop-houdelijk van uitdrukking, en naar mate het licht ze bescheen, leken ze heel donker of heel licht.

De man die tegenover hem zat moest vrij wat

jonger zijn en had blond haar en lachende blauwe oogen.

Zij spraken op zachten toon met elkander, nu en dan naar buiten ziende en ook wel eens een vluchtigen blik werpend op de jonge vrouw met het roestbruine haar, die hun aanwezigheid echter in het geheel niet scheen op te merken.

De deftige oude heer zei nu en dan een enkel woord, waarop de vrouw ternauwernood reageerde, tenzij met een licht, ongeduldig ophalen van de schouders.

Verder waren er in den geheelen langen wagon in die afdeeling nog slechts twee andere reizigers, een heer met een somber, neerslachtig gelaat, die voortdurend zijn hand voor zijn voorhoofd sloeg, alsof hij daar verschrikkelijke gedachten wilde verjagen, en een ander met een spitsmuizengezicht, een neus als een wig en vlasblond haar, die reeds van Amsterdam af in hetzelfde sportblad had zitten lezen en zelfs op dezelfde bladzijde was blijven steken, hetgeen misschien veroorzaakt werd doordat zijn blik wat al te veel gevestigd was op de mooie vrouw daar bij het raam, schuin tegenover hem, die hem nu en dan met een onderzoekenden blik scheen te hebben opgenomen, niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn kleederen, die netjes waren — maar dan ook niets anders.

Een paar malen had zij ook over haar schouder gezien naar de twee zachtjes pratende mannen, die een geheel andere indruk maakte, met hun voortreffelijk zittende, door een kunstenaar in zijn vak vervaardigde kleederen.

Tenslotte had de vrouw zeer sterk naar de das gekeken van den sportminnaar, zoodat hij er tenslotte verlegen onder werd, en aan het kleedingstuk begon te friemelen, er niets bijzonders aan kon ontdekken, schutterig opstond en zich voor een kort oogenblik verwijderde.

De heer met de grijzende slapen had dit geheele korte tafereeltje met glimlachende aandacht gevolgd, en toen de jonge man een weinig verbijsterd — de das zat onberispelijk — weer naar zijn plaats was teruggekeerd, zeide hij met een heel klein weinige spot in zijn stem:

— De arme kerel! Hij schijnt niet te begrijpen dat het de spikkeltjes zijn, die haar zoo veront-rusten, en niet de kleur op zichzelf of de vorm van zijn das.

— Wie zou zij kunnen zijn? vroeg de ander op gedempten toon.

— Ik weet het niet, maar belangwekkend is zij zeker! Is het een dame — is het haar tegendeel? Zij is in Rotterdam op den trein gekomen.

De lezer van het sportblad was ontdaan weer gaan zitten en bracht het lezenswaardige blad

geheel voor zijn gezicht, toen hij bemerkte, dat de blik van de vrouw nu waarlijk scherp als een rapier onmiddellijk weder prikte naar die vermaledijde das, gele spikkeltjes op een blauw fond.

Hij kreeg een kleur van verlegenheid nu, en pas na eenigen tijd waagde hij weer een blik in de richting van de rosharige vrouw, die hem nu echter geheel vergeten scheen te hebben, en dwars door hem heen zag.

De heer in zijn fijn reispak en met het spierwitte haar scheen van het geheele scènetje niets te hebben gezien, of, indien hij het al gezien had, er niets van te hebben begrepen.

Hij peuterde met half gesloten oogen zijn tanden uit met een zilveren tandenstoker, en liet nu en dan een eigenaardig geknor hooren als een tevreden varken.

— Wat zou dien heer schelen? vroeg een van de Engelsch uitzierende heeren een oogenblik later aan zijn ouderen metgezel.

— Vermoedelijk kindsch! antwoordde deze ernstig. En zeer rijk. De man boezemt mij voorloopig niet veel belang in. De vrouw echter is een aandachtige studie overwaard!

— Vind je haar mooi?

— Ik geloof dat zij dat is, Brand, ofschoon — met de hulp van alles wat de kunst der cosmetiek een vrouw maar aan de hand doet. Ik geloof niet dat haar wimpers van nature zoo lang zijn, als ze op dit oogenblik schijnen. En waren ze korter, zooals de natuur ze gemaakt heeft, dan zou haar gezicht niet die uitdrukking hebben, van een lang niet onknappe, Egyptische Sfinx. Overigens — je moet haar natuurlijk herkennen.

— Herkennen? vroeg Brand verrast.

— Welzeker! Madame heeft haar haar geverfd, want ze is gitzwart geweest, zoowat een jaar geleden, en destijds heette ze Sidonie Wijers. Weet je het nu nog niet? De mooie Belgische! Haar bijnaam luidt dan ook, als mijn geheugen mij niet bedriegt „La belle Marolle” Ik behoef je toch zeker niet uit te leggen dat de Brusselaar den naam van Marollen geeft aan een groep medebewoners die in een bepaalde buurt wonen?

Brand wierp een snellen blik op de jonge vrouw, die daar rustig een sigaret had opgestoken, en nu blijkbaar gedachteloos naar de zoldering lag te kijken, achterover geleund in haar zetel, en eensklaps fluisterde hij opgewonden:

— Nu weet ik ook wie ze is! Een van de hoofdpersonen uit het proces, dat twee jaren geleden te Parijs vrij wat opzien heeft gebaard! Het was een heel leelijk zaakje, als ik mij wel herinner,

en zij heeft het hoofdzakelijk te danken gehad aan het genie van een beroemden advocaat, dat zij er met een enkel jaar gevangenisstraf is afgekomen! Zeldzaam onbeschaamd om zich hier nu te etaleeren, alsof er niets geschied was.

— Waarom onbeschaamd, Brand? Wat had je dan geweld? Dat ze een fröbelschool oprichtte? Alles wel beschouwd heeft zij door dat jaar gevangenis haar straf geboet, en zij is dus quitte met de maatschappij, die niets meer van haar te eischen heeft.

— Maar hoe komt zij aan dien ouden man, die een indruk maakt alsof hij suf is?

— Wel, Brand, zooals dergelijke vrouwen aan dergelijke mannen komen!

— Maar hij heeft nauwelijks besef van haar aanwezigheid! fluisterde Brand verontwaardigd. Zij mag zijn wie zij wil, maar men besteedt toch eenige aandacht aan zijn reisgezellin. Men blijft toch heer.

— Maar mijn waarde — het is een dronken heer! zeide de oudste der twee mannen schouderophalend. Het is duidelijk dat je het verloop der zaken niet zoo goed hebt kunnen waarnemen als ik. Ik had een beteren plaats. Hij heeft voortdurend port voor den maaltijd, wijn tijdens den maaltijd, en likeur na den maaltijd, of om meer volgens de waarheid te spreken, zij liet het hem drinken! We mogen dus aannemen dat dezen heer ook nu nog oogenblikken kent, waarin zijn geest vrij helder is.

— Maar met welk doel in 's hemelsnaam? wilde Brand weten en weer wierp hij een blik in de richting van de vrouw, die op dit oogenblik de oogen gesloten had en haar sigaret scheen te vergeten.

— Kijk niet zoo, Brand! beval de ander zacht. Het is niet noodig dat haar opmerkzaamheid op ons gevestigd wordt.

— Die opmerking komt wat laat, Edward, zeide Brand meesmuilend. Tijdens het dessert heeft ze voortdurend naar je zitten kijken.

— Zoo? vroeg de ander volmaakt onverschillig. Dat is lastig genoeg, Ik wilde liever dat ze me over het hoofd had gezien. Kijk niet zoo verwonderd, Brand — die vrouw heeft iets op het oog. Blijf rustig zitten — zij staat op!

Inderdaad was Sidonie Wijers zonder het minste gerucht te maken opgestaan, wierp nog een blik op den heer met het spierwitte haar, wiens monocle hem uit het oog was gegleden en die rustig scheen te sluimeren.

Hij merkte althans niets van het heengaan van de vrouw.

Zij richtte haar schreden naar de tusschen deur opende die alweder zonder dat het te hoo-

ren was en toen liep zij haastig door het aangrenzende compartiment, in de richting van de locomotief.

De oudste der beide mannen, die waarschijnlijk Britten waren, maakte aanstonds ook een beweging om op te staan, en Charles Brand vroeg verschrikt en zeer zacht:

— Waar wil je heengaan, Raffles?

— Haar achterna, Brand!

— Maar waarom?

— Ik kon ook op mijn beurt wel iets op het oog hebben, Brand!

— Dan kan ik je alleen maar zeggen, dat je je in acht moet nemen, met het oog op een latere herkenning.

De groote avonturier, wiens naam wij zoeven hebben hooren noemen, knikte slechts bij wijze van antwoord, greep toen een klein handvalies uit het net, en was het volgende oogenblik op zijn beurt door de tusschendeur verdwenen.

En toen stond er nog iemand op in dat compartiment, en dat was het jongemensch met zijn sportblad.

Hij was heelemaal bleek van ondernemingslust en dapperheid.

Met vier groote stappen was hij, als derde man bij de tusschendeur, en Brand mompelde ontutst voor zich heen:

— Daar verdwijnt de Gespikkelde nu ook nog! Zal het daarginds niet al te vol worden?

Hij wierp een blik op den heer met het witte haar, die zat nog rustig te sluimeren.

Brand kreeg den indruk, dat hij zelfs snurkte.

De adem kwam met geregelde stooten uit zijn half geopende mond waarbinnen veel goud zichtbaar was van valsche tanden.

Brand nam een blad en wierp er even een blik in, maar hij kon zijn aandacht onmogelijk bepalen bij hetgeen zijn oogen daar lazen.

Hij dacht aan Raffles en de vrouw, en voelde zich alles behalve op zijn gemak.

Daar waren zij nu eindelijk, na een langen reeks avonturen uit dat gevaarlijke Amerika teruggekeerd. Alles wat Raffles er had buitgemaakt, was met de hulp van hun trouwe duikboot, de Bruinvisch, naar een van de schateilanden overgebracht, en vervolgens waren zij naar Engeland gegaan, het snelle schip was daar op zijn gewone ligplaats onvindbaar voor iederen oningewijde verborgen, en ze waren naar Londen teruggekeerd, naar het kleine heerenhuis, waar Brand eenige rustige maanden meende te

zullen doorbrengen, maar nauwelijks was er een week verstreken, of een onoverwinnelijke reislust greep Raffles aan, de zucht naar avonturen kon niet langer worden onderdrukt, en — nog geen halven dag daarna, bracht een der kanaalbooten hen beiden naar Rotterdam, en daar waren zij reeds den volgenden morgen in den Parijschen trein gestapt, en in dien trein waren zij nog geen half uur, of die onverbeterlijke, onstuimige Raffles had alweer iets ontdekt, dat hem geld kon opbrengen, en dat aan zijn dadenlust beantwoordde.

Brand dacht hier nog over na, toen de tusschendeur weer open ging en Raffles weer te voorschijn kwam, met het koffertje in zijn hand, en op zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

Hij plaatste eerst zijn valies rustig weer in het net, ontdeed zich van de overjas, die hij voor zijn weggaan had aangetrokken, streek zijn haar glad, keek onderzoekend naar den slapenden grijsaard aan de overzijde, liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide:

— Ik deed er niet zoo verkeerd aan, haar te volgen, mon cher.

Ze is heel wat voornemens. Daareven heeft ze — vlak bij de bagagewagen, met een jongeman gesproken, van een waarlijk oogverblinde schoonheid, zwarter dan steenkool, wat de kleur van zijn haren en oogen betreft, versierd met een fijn, Zuid-amerikaansch kneveltje, en de gelukkige bezitter van een aantal ringen, en een dikke, naar alle schijn echt gouden horlogeketting. Kortom, een „Rasta” van het zuiverste soort, een Zuid-amerikaan met alle allures van den gevaarlijken, verleidelijken bandiet. En hun plannen hebben betrekking op dien ouden heer, daar, die buitensporig rijk moet zijn, maar vastgeketend schijnt aan zijn geld. Dat willen ze hem afnemen.

— En als hij het niet goedschiks geeft?

— Dan zullen zij het kwaadschiks nemen, Brand!

Op dat oogenblik ging de tusschendeur opnieuw open en de jongeman met de gespikkelde das kwam binnen met een spinnijdig gezicht en zijn sportblad tot een bal verfrommeld in zijn hand.

— Geen wonder! mompelde Raffles filosofisch. Naast dat wonder van schoonheid, daar bij de bagagewagen, moest dit jongemensch wel in het niet vallen, ondanks zijn geel gespikkelde das — of misschien juist wel als gevolg daarvan.

HOOFDSTUK II.

DE EFFECTEN VAN MONSIEUR PAUL LAFONTE.

Brand keek Raffles een oogenblik zeer verwonderd en verschrikt aan.

— Zouden zij iets tegen dien ouden man durven ondernemen — hier in den trein?

— Neen, Brand zoo dom zijn zij niet. Al is hun slachtoffer reeds nu half bewusteloos, het is toch klaarlichte dag en zij zullen het niet wagen hem te overvallen en te pogen hem zijn bezit af te nemen. Overigens, om dat bezit gaat het juist. Zij zouden er niets aan hebben, zooals het nu is. Om kort te gaan, het is waardeloos, want het bestaat zoo goed als uitsluitend uit effecten.

— Maar wat zijn zij dan eigenlijk voornemens?

— Het schijnt dat zij hem willen dwingen, eerst die effecten te verzilveren. Voor zoover ik het heb kunnen begrijpen, stappen zij uit in Brussel, waar de Franschman op den terugrit naar Parijs overnacht. Hij is een beursman, naar het schijnt, en moet in Amsterdam goede zaken hebben gemaakt.

— Maar — hoe kun je dit alles weten? vroeg Brand verbaasd. Zij zullen dat toch niet besproken hebben waar je bij stond?

— Natuurlijk niet, zij hadden zelfs een strategisch punt ingenomen, zoo uitstekend gekozen, dat het volkomen onmogelijk was, hen op dichteren dan een vijftal meters te naderen, en op verderen afstand verdoofde het gerucht van de trein al hun woorden.

— Door welk wonder ben je er dan toch achter gekomen?

— Heelemaal geen wonder, Brand! zeide Raffles glimlachend. Ik heb slechts gebruik gemaakt van mijne kleine gave, om tamelijk goed de woorden van de lippen der menschen te kunnen aflezen! Niet alles zag ik, want zij draaiden herhaaldelijk het hoofd van links naar rechts om de omgeving goed te kunnen bespieden, maar de hoofdzaak ontging mij niet. Zoo zie je dat in mijn beroep geen enkel talent of aangeleerde bekwaamheid over het hoofd mag worden gezien of veronachtzaamd. Ook nu kwam mij deze gemakkelijk aan te leeren kennis te pas. Ik weet

zelfs waar de man gaat logeeren — in het hotel Terminus op de Place Rogier.

— Je had het over krachtige middelen, Edward — wat moeten wij daaronder verstaan?

— Versta er maar het ergste onder, Brand! zeide Raffles schouderophalend.

— Wat, zij zouden dus niet terugdeinzen voor — — Niet voor een moord, Brand! En zooals gewoonlijk als er twee een misdaad gaan beraamen — het is de vrouw die op toepassing aandringt. Die gigolo schijnt eigenlijk niet van het ware ras te zijn, dat dadelijk naar mes of revolver grijpt. Trouwens, van geen van beide wapens is hier sprake. Er is echter wel een naam genoemd, die mij veel onthulde — de naam van een bekend hypnotiseur, een Hindoe!

— Maar dat is verschrikkelijk, Edward, en dan moet die man onmiddellijk gewaarschuwd worden, riep Brand uit.

— Zacht wat Brand — niets overdrijven, en vooral geen al te groote snelheid, want overijling zou hier alles kunnen bederven.

— Wat valt er te bederven?

— Wel — onze eigen kans. Die man is wezenlijk zeer rijk, Brand, overdadig, en ik zie niet in waarom ik niet wat van dat teveel zou overhevelen in mijn eigen zakken.

— Alles goed en wel — maar die man loopt gevaar!

— Niet in het minst, Brand, als wij zorgdragen een spaak in het wiel te steken en bijtijds onze rol te vervullen.

De aanslag kan onmogelijk eerder succes hebben alvorens Lafonte zijn effecten verzilverd heeft, en al weer is het de vrouw, die er nadrukkelijk op heeft aangedrongen, niet de effecten te stelen, waaraan zij toch niets zouden hebben.

— Maar de man kon wel eens volstrekt geen lust hebben, die effecten te verzilveren!

— O ja, hij zal er lust in overvloed in krijgen, of liever, hij zal het wel moeten doen, hij zal niet anders kunnen!

— Dat begrijp ik niet!

— Luister dan — en toon geen verbazing, want daar is geen reden voor. Zij hebben een medeplichtige, die hypnotiseur is, naar het schijnt, een man van geduchte kracht, een Hindoe, een Fakir, en een echte, Brand! En zij hebben op den goede beslag gelegd, die al eens meer geholpen heeft en naar het schijnt met doorslaand succes.

— Maar dat klinkt alles verschrikkelijk, en als ik mijn inzicht mocht volgen Edward —

— Dan trok je aan den noodrem?

— Dat wil ik niet zeggen, maar wel zou ik onmiddellijk bij aankomst van den trein in Antwerpen de politie waarschuwen, en in de Sintjorenstad konden ze dan het edele span arresteeren, voor ze kwaad konden aanrichten.

Raffles keek Brand met een licht schouderophalen aan, schudde het hoofd en zei:

— Het is merkwaardig, want we werken toch al geruimen tijd samen, maar je betoogtrant laat dikwijls veel te wenschen over. Op welk motief zou de politie die twee moeten arresteeren? Alleen op mijn getuigenis? Nonsens — ik zou eenvoudig worden uitgelachen, ik en mijn kunst om van den mond te lezen. En veronderstel dat zij werden gevangen — waar bleef dan mijn plan?

— Geef het op, dat plan! riep Brand bijna wanhopig.

— Nooit! zeide Raffles vastberaden. Die Lafonte is een uiterst dankbaar wild en bedenkt dat ik hier twee vliegen in een klap kan slaan — ik kan een onbeduidend en drankzuchtig bankiertje berooven van een hoeveelheid geld, die hij toch niet noodig heeft, en tegelijkertijd kan ik drie schelmen aan de kaak stellen en op hun neus doen kijken. Laat dit alles maar aan mij over, ik geloof dat wij een comedie kunnen opvoeren.

Brand zuchtte diep, wendde zich af, maar zeide een oogenblik later:

— Het zal wel niets geven, me tegen je plannen te verzetten?

— Iedere seconde die je daaraan zou besteden, is verloren tijd, zeide Raffles kalm. En ge zoudt er naderhand zelf spijt van hebben. Ge zult zien hoe opwindend het wordt, als wij eenmaal in Brussel zijn.

— Vooruit dan maar! zeide Brand zuchtend. Heb je het gezicht van de stippeldas gezien? Hij schijnt erg uit zijn humeur te zijn!

— In zijn omstandigheden zou je dat ook zijn. Brand. Het is duidelijk dat de arme dwaas smoorlijk verliefd is op die vrouw met haar haar in de kleur van mahoniehout, en het heeft hem vertoord.

Ik heb maar een wensch, en dat is dat het jongemensch ons niet in de wielen rijdt, want er is geen zoo hinderlijk, lastig en overbodig geslacht dan dat der verliefden... althans op ons gebied. Men kan nu eenmaal geen twee heeren dienen. Dat jongemensch zal dus verstandig doen, als hij zich wat op den achtergrond houdt.

— Wie zou hij zijn?

— Wel, een jongen van geld, die niet veel anders uit te voeren heeft dan voor zijn vermaak door Europa te reizen, nu eens aan de Cote d'Azur te zitten, 's winters in Zwitserland te skiën en 's zomers in Madrid of Sevilla naar de stierengevechten te zien. Kortom, een rijke leeglooper, dien wij nog wel zullen terugzien, of schoon ik het niet hoop, nu hij vrees schijnt te hebben op onze Sidonie.

Op dit oogenblik begon de trein vaart te minderen, en Brand riep verwonderd uit:

— Zijn we hier reeds te Antwerpen?

— Ja, Brand, daar is Het Steen. Wij stoppen hier geloof ik vijf minuten.

Met een schok stond de trein stil en juist op dat oogenblik kwam de vrouw weer terug, en weer geheel alleen, en nam plaats, alsof er volstrekt niets gebeurd was, na een vluchtigen blik te hebben geworpen op den bankier, die daar nog altijd rustig zat te sluimeren en thans geen al te aantrekkelijk beeld opleverde, met zijn wijdgeopende mond, zijn scheefgezakt hoofd, en andere kenteekenen, die wezen op een rustige sluimer in een staat van zalige half-dronkenschap.

Er kwam niet veel verandering in de bezetting van de wagon.

Een heer kwam binnen, met een zwaar valies, keek eens zoekend rond, wijdde in het bijzonder zijn aandacht aan de vrouw, maar niet bepaald met het gezicht van den bewonderaar en ging toen langzaam verder om in de aangrenzende afdeling plaats te nemen.

Hij zette zijn valies eenvoudig onder de fauteuil, schoof zijn bolhoed achterover op zijn hoofd, en gedroeg zich over het algemeen niet, als men van een reiziger in een Pullmanwagen kon verwachten.

— Een rechercheur! zeide Raffles bedaard, zoodra de man gezeten was.

— Daar begint het al! zuchtte Brand. Overigens, het kan mij slechts verheugen als die man het voorzien heeft op dat schepsel daar. Dat kan ons heel wat onaangenaamheden besparen.

Sidonie Wijers stond op dat oogenblik op, liet met een vlugge beweging het raam een weinig neer, en toen bleef het plotseling steken, halverwege, en onmiddellijk alsof hij door een kanon

was afgeschoten, vloog de heer met de wigneus en de spikkeldas uit zijn stoel op om haar te helpen, zoo onhandig dat hij bijna het kopje thee had omgeworpen, een verontschuldiging stamelde, de vrouw, die hem met een hautianen, koelen glimlach, schamper bekeek bijna opzij drong in zijn haast om met zijn vollen gewicht op den koperen rand van het raam te gaan liggen en het zoo naar beneden te dwingen.

Hij was rood van inspanning geworden, en zei in erbarmelijk Fransch en met een accent dat met een mes te snijden viel:

— Tot uw dienst, mevrouw — kan ik U soms helpen met het een of ander? Wilt u sigaretten? Een krant?

De vrouw gaf zich zelfs de moeite niet van een antwoord.

Met iets van anstige verbazing in haar blik keek zij naar den zich uitslovene jongeling en toen haar oogen weer als dolken naar zijn dagpriemden was hij verloren, en gaf hij den ongelijken strijd op.

Met een vuurrood gezicht betaalde hij den schreeuwenden krantenjongen het blad dat hij al gekocht had, keerde er mee naar zijn plaats terug en scheen daar in bittere overpeinzingen te zinken, want zijn gezicht vertoonde louter zelfbeklag.

Een oogenblik later zette de trein zich weer in beweging, nog altijd sliep de heer met zijn witte haar, een toonbeeld van onsierlijkheid, de vrouw las en rookte, rookte en las, zag een paar keeren naar Raffles en Brand om, die in het geheel geen notitie meer van haar schenen te nemen, en een enkelen maal gingen haar blikken ook snel, door het aangrenzende compartiment en bleven daar voor een wijle gehecht op de schouders, den stierennek, en de achterzijde van het bolhoedje van den man die daar zat, en in Antwerpen was ingestapt.

De trein hernam spoedig zijn snelle vaart, en alles verzonk in een loome rust, terwijl de wielen voortdaverden over de gelaschte rails, en de uitmuntende veeren van de wagons alle schokken in zich opnamen, zoodat de reizigers meenden te zweven.

Schijnbaar had zich in het geheel niets gewijzigd. De reizigers lazen of wel zij dommelden 'n weinig of keken tamelijk lusteloos door de vensters naar buiten, waar nog altijd de vlakke weiden voorbijschoven, eindeloo.

Het leek hetzelfde als in Holland en toch was er iets veranderd sedert de trein Holland had verlaten. De bouw van de boerenhoeven was anders, het vee zag er anders uit, evenals de kleeding van de boeren.

Brand had eenige oogenblikken zeer scherp het gelaat van den grooten avonturier bestudeerd.

Voor den argeloozen toeschouwer was er niet veel bijzonders op te lezen, want het stond strak, maar Brand kende dat bijna klassiek schoone gelaat beter nog dan het zijne, en hij wist wat er omging achter dit hooge voorhoofd.

John Raffles had zich een taak gesteld, en hij zou dien ten uitvoer brengen, wat dit ook zou kosten.

Brand wist dat Raffles op dit oogenblik een plan smeedde, en dat plan zou hij uitvoeren ook, al zou alles zich daar tegen verzetten.

En toen keek Brand eens glimlachend naar de personen, die in dit drama zouden moeten meespelen, huns ondanks, en die volstrekt niet beseften van wat daar tegen hen beraamd werd in die hersens daar.

De tusschendeur ging open en hij zag nu zelf den man, die Raffles beschreven had, en in wien hij onmiddellijk den gigolo herkende, den Zuid-amerikaan met zijn olijffkleurig gelaat, zijn gitzwarte oogen, en zijn kneveltje à la Fairbanks.

Hij deed niets anders dan langzaam door het compartiment loopen heel even een vluchtigen blik te slaan op de vrouw, die hem zelfs niet scheen te zien, zijn oogen voor korten tijd te laten rusten op den nog altijd sluimerenden grijsaard om vervolgens door de tegenoverliggende deur weer te verdwijnen.

Hij was als het ware gepakt en gezakt, hij had zijn valies reeds in de hand, zijn reisjas over den arm en was zeker onderweg naar een der platformen, om toch maar zoo snel mogelijk te kunnen uitstappen.

Na tien minuten liet de locomotief haar eerste schelle gefluit hooren, toen kwamen de voorstadhuizen van Brussel in het gezicht, waarop de trein een grooten hoog begon te beschrijven, langs de westgrens van de stad, en ten slotte stilhield aan de Zuiderstation.

En plotseling was het alsof de geheele trein leegstroomde, alles drong naar de uitgangen, maar Sidonie Wijers scheen heel wat moeite te hebben den heer tegenover haar wakker te krijgen, die slechts met moeite te bewegen scheen te zijn, zijn prettige, warme molligé stoel te verlaten, en zich brommend in zijn overjas liet helpen.

En nog een oogenblik later ging de gansche kleine stoet van personen, die voorbestemd waren om een meer of minder groote rol in het drama te spelen, dat zich ontwikkelde, achtereenvolgens door den uitgang.

De kleine stoet werd geopend door Sidonie en

haar grijzen begeleider, die al heel spoedig verdwenen in een taxi.

Vervolgens kwam, geheel alleen, de rasta wiens naam wij niet geheim behoeven te houden, want hij staat vermeld in menig politiealbum met het welgelijkende portret van den eigenaar erbij — Alfonso Montano, die ook ik een taxi stapte.

Vervolgens kwam de man met de stippeldas, wiens naam wij voorloopig niet zullen openbaren en op wien zelfs een auto scheen te wachten, want hij behoefde geen oogenblik te zoeken, te schreeuwen of wild te gebaren maar 't was alsof zich zulk een voertuig onder hem schoof, zoodat hij maar zijn hand naar de portierknop behoefde uit te steken.

Deze vier lieden waren achtereenvolgens voorbijgegaan aan een man van rijzige lichaamsbouw, met het donkere, duistere uiterlijk van den Indiër uit Bengalen, mager en toch gespierd en volmaakt Westersch gekleed, die niet veel haast scheen te hebben, en heel kalm en prozaisch op een tram stapte.

Dat was Rham Daleh, de fakir.

De stoet scheen besloten te worden door Raffles en Brand, die met veel moeite een taxi konden veroveren.

Toen traden er tenslotte nog twee agenten uit het station op het plein, maar het is wel mogelijk dat deze met de rest niets te maken hadden....

HOOFDSTUK III.

EERSTE SCHERMUTSELINGEN.

Het is niet volkomen zeker of Sidonie Wijers het wel gemerkt heeft — tenminste voor dat het veel te laat was! — dat twee heeren, die met haar in hetzelfde compartiment gereisd hadden, hun intrek in hetzelfde hotel namen.

Misschien zou zij er wel weinig beteekenis aan hebben gehecht, als zij het gemerkt had, ofschoon het toch wel eenigszins vreemd kon heeten, dat reizigers die aan het Gare du Midi aankomen, een hotel betrekken, dat vlak bij het Gare du Nord is gelegen.

Overigens is het hotel Terminus een inrichting, zeer wel geschikt om zich aan het gezicht van anderen te onttrekken, als men dat verkiest.

De meeste slaapkamers zijn gebouwd rondom een binnenplaats, waar maar hoogst zelden een sprankje licht doordringt.

Raffles en Brand hadden met opzet een kamer gekozen op de bovenste verdieping, en zooals steeds wanneer Raffles „plannen” had, maakten zij een grondige studie van het geheele hotel, en binnen een uur kenden zij het van de fundamenten tot aan de balken.

De eerste dien Brand te zien kreeg, toen hij langzaam door een van de gangen drentelde was Rham Daleh, de Hindoe, die hem niet zag, en met een sigaret in den mond heen en wier liep over een lager gelegen portaal, alsof hij op iemand wachtte.

Vijf minuten later kreeg hij ook tot zijn niet geringe verwondering en ongeduldige spijt den jongeling met de stippeldas in het oog, wiens aanblik hem de opmerking ontwong:

— Die jongeman is hier volmaakt overbodig. Hij kan Raffles slechts in den weg loopen, en hoe verliefder hij wordt, hoe meer wij met dien volwassen zuigeling te doen zullen krijgen. Wat denkt hij toch wel van haar te verkrijgen? Zij ziet dwars door hem heen.

En terwijl Brand ongezien deze opmerking maakte, hield Sidonie zich onledig met den heer Paul Lafonte, die nog altijd niet geheel en al tot de werkelijkheid was teruggekeerd, in zichzelf sputterde, en zelfs zoo ver ging, grof de hulp af te slaan van de schoone jonge vrouw, die hem wilde ontdoen van zijn colbertje met de geheime zak met de portefeuille, want zoo nevelig was mijnheer Lafonte niet, of hij wist nog drommels goed waar zich zijn geldelijke bezittingen bevonden.

Zelfs was hij helder genoeg geweest om niet toe te staan, dat hem het kleine juchtlederen valies werd afgenomen, waarin hij zijn effecten meedroeg, op hun beurt stevig weggesloten in een actentasch met een geheim slot.

— Ga je nu toch in 's hemelsnaam verkleeden, Paul! drong Sidonie aan, terwijl zij zelve aanstalte maakte, haar reisgewaad te verwisselen

voor een meer moderner toilet.

— Waarom? mompelde de grijze bankier onwillig is dit grijze costuum niet goed? Kom eens hier?

— Waarom wil je dat ik bij je kom?

— Een zonderlinge vraag, mompelde Paul Lafonte voor zich heen. Hm, je wilt mij dus die kus niet komen geven? Help mij dan tenminste bij het uittrekken van dit vest. Je ziet dat ik vergeten ben wat de voor — en wat de achterzijde is!

Ongeludig rukte de vrouw de knopen van het vest los, mopperend.

— Soms ben je nog net een kind! Hier is je smoking! Ben jij de etagekellner? Had je niet kunnen kloppen?

Deze vraag was gericht tot een elegant kellner met bolle wangen en zeer verwonderde hondenogen, die een verontschuldiging stamelde, en toen maakte dat hij wegkwam, na nog een paar groote handkoffers in de kamer te hebben neergezet. Mopperend, kreunend en blazend begon mijnheer Lafonte zich verder te verkleeden.

Na verloop van vijf minuten scheen hem plotseling iets in te vallen, hij bleef plotseling in diep gepeins staan met zijn das tusschen de vingers, krabde zich achter 't oor en zeide, het gelaat schuin opgeheven naar Sidonie:

— Heb ik je zoeven niet gevraagd om te komen omhelzen Sidonie?

— Ik kan mij er niets van herinneren, zeide de vrouw onwillig.

— Dat is treurig! zeide Lafonte met een huilerige stem. Ik voel mij zoo vreeselijk sentimenteel vanavond. Ik ben een eenzame, veronachtzaamde man, en niemand houdt nog van mij. Is dit de zwartste das die ik bij me heb?

De vrouw haalde de schouders minachtend op en zei:

— Ze is voor jou zwart genoeg. Haast je nu een beetje, want ik wil vanavond naar het Alhambra! Er gaat een prachtige revue.

— Kom mijn das dan maar even strikken! vleiide de bankier met een half mislukte poging in de richting van een verleidelijk knipoogje. Je weet wel dat ik geen zwarte dassen kan strikken, Sidonie.

— Evenmin trouwens als witte, bevestigde de vrouw. De vlinders die jij zelf strikt zijn vleugellam. Sta nu stil, en kijk me niet zoo aan, want je maakt me turelnursch. Je had wel eens een nieuwe boord mogen aandoen.

— Vergeten — heelemaal vergeten, bekende Lafonte berouwvol, en hij deed de boord van zijn dikken hals, verving hem door een schoone, liet

zich de zwarte das omstrikken, en keek al dien tijd met zeer verliefde blikken naar de vrouw.

— Geef me nu maar een zoen Sidonie, drong de bankier klagend aan, en de vrouw gaf hem een vluchtige kus op de wang en knarste tusschen de tanden:

— Je zult hem mij dubbel en dwars terugbetalen, oude gannef.

Eindelijk was Lafonte dan aangekleed, hij bespoot zich rijkelijk met lavendelwater, trok een gardenia uit een heele bos, die in een vaas op de tafel was neergezet, misschien door iemand „die onbekend wenschte te blijven”, bekeek zich niet zonder welgevallen in de groote spiegel, constateerde dat hij ongeveer recht door de kamer kon loopen, en kwam tot de slotsom dat het leven niet zoo onaangenaam was, als men het op de juiste wijze wist aan te vatten.

Toen hij eindelijk zijn hoed had opgezet en met Sidonie op de gang trad, maar niet dan nadat hij zich voorzien had van zijn valies met de effecten erin, kwam de Hindoe als bij toeval te voorschijn, liep langzaam voorbij het paar, en keek de man strak aan met zijn nachtzwarte oogen.

Het volgende oogenblik was hij voorbijgegaan.

— Ik heb een vaag gevoel dat ik dien man meer heb gezien, zeide Lafonte op een vreemde wijze met de oogen knipperend. Ik kan niet zeggen waar en wanneer. Wat een stekenden, onaangename blik heeft dien vent. Waar gaan wij ook weer naar toe?

— Naar het Alhambra, maar eerst gaan wij natuurlijk ergens dineeren, antwoordde de vrouw ongeduldig.

— Alweer dineeren? Gek, maar ik heb het gevoel of ik pas gedineerd heb.

— Dat is de drank, zeide Sidonie kalmpjes. Ik vraag mij wel eens af hoe jij ooit een goed zakenman hebt kunnen zijn. Overigens, ik rammel van den honger en ik moet wat te eten hebben, en iets lekkers, heb je me verstaan?

— Ik verzet me er niet tegen. Dan zullen wij naar — wacht eens wij zijn hier in Brussel? — Dan zullen wij naar de Samaritaine gaan!

— Om op het dak te eten? riep de vrouw vol ontzetting, je lijkt wel gek. Dat doen de naaistertjes en de winkeljuffrouwen met hun vrienden!

— Maar ik heb gehoord dat er daarboven zoo'n aardig uitzicht is.

— Ik moet naar een fijn restaurant, en kom maar mee, dan zal ik je den weg wel wijzen. Ik weet er een, niet ver hier vandaan, in de Rue Royal!

— Dan maar naar de Rue Royal, mompelde Lafonte onderworpen. Ik wilde dat ik dien neger niet gezien had, ik droom nog van dien kerel.

Hij had met een treuzelend gebaar onder het spreken naar zijn borstzak getast, en plotseling bleef hij midden op de gang staan, met een merkwaardig onzekeren blik, en alsof hij op het punt stond, rechtsomkeert te maken.

— Wat scheelt je? vroeg de vrouw, hem met een loerende blik beziende.

Lafonte bracht de hand naar het voorhoofd, en antwoordde mompelend:

— Ik weet niet wat mij scheelt — het is alsof ik gedachtenloos word, en — een beetje duizeligheid.

— Kom, dat zal wel overgaan! zeide de vrouw, terwijl ze even de hand op zijn schouder legde.

— Geloof je? Vooruit dan maar! Naar de Grand Sablon!

— Neen, naar de Rue Royal, verbeterde de vrouw en er gleden een eigenaardige glimlach over haar beschilderd gelaat. Maar denk erom dat wij eerst je effecten moeten opbergen! Denk er toch vooral om, dat wij dien in bewaring geven aan den gerant!

Zij had dit laatste met zooveel stemverheffing gezegd, dat de etagekellner met de porseleinen hondenoogen even in den loop ophield om verbaasd om te zien.

— Goede hemel, dat is waar ook! zeide Lafonte, en weer ging zijn beringde hand naar zijn bol, bleek voorhoofd. Natuurlijk moet ik die effecten in bewaring geven. Stel je voor — hahaha — dat ik die dingen meenam naar de bioseop!

— Restaurant, Paul!

— Juist, juist, verbeterde de bankier toonloos.

Zij hadden nu de liftkooi bereikt, en daar de lift zich juist op hun verdieping bevond, behoefden zij slechts in te stappen.

In de vestibule gekomen daalden zij de vijf treden af van de marmeren trap, en mijnheer Lafonte wilde al regelrecht naar de deur loopen, waar 't overvolle plein, met zijn spitsuurdruchte riep en joelde, toen Sidonie hem bij den mouw greep en met haar luide, wat scherpe stem zeide:

— Halt, Paul! Goede hemel, waar zijn je hersens? Je effecten, man!

— Hè? schrok Lafonte als het ware wakke. Dat is waar, de effecten. Waar is de gerant?

Reeds kwam de gerant uit een deur getreden die zich bevond achter de breede toonbank waarachter de elegante jongelieden gezeten waren die tot taak hebben, de gasten te ontvangen,

en een oogenblik daarna waren zij alle drie in zijn bureau, waar een stevige brandkast vertrouwelijk scheen te lonken, daarbinnen werd vlug de inhoud van de tasch vastgesteld, zij verdween in het binnenste van de brandkast, en Sidonie scheen een zucht van verlichting te slaken die een weerklink vond bij Lafonte, uit wiens binnenste een borrelend geluid opsteeg, dat tevredenheid moest aangeven.

— Gelukkig, dat is achter den rug! sprak Sidonie, zoodra zij op het plein stonden, waar het spitsuur hoogtij vierde, en waar onophoudelijk de menschen als mollen in den grond schoten, die het plein niet durfden oversteken, en toch het trottoir aan de zijde van de Rue Neuve wilde bereiken.

— Een taxi, Paul, beval Sidonie, op den toon van een vrouw, die gewend is dat haar bevelen onmiddellijk worden opgevolgd.

Het was een moeilijke taak, maar de bankier slaagde er toch in zulk een voertuig te benaderen. Zij stapten in, Paul wist na drie vergissingen den naam van het restaurant en van de straat te noemen, en toen reden zij, en onderweg scheen de bankier over een ingewikkeld vraagstuk na te denken, iets dat heel ingewikkeld was, hij sprak bijna niet, en slechts tweemaal bromde hij, met de oogen gesloten:

— Ik kan ze maar niet kwijtraken, de oogen van dien vent. Het leek dokter Mabuse wel uit de film.

Sidonie gaf zelfs geen antwoord. Nu en dan wierp zij een blik vol minachting op den dikken man naast haar, klein en onaanzienlijk, zooals hij daar nu in zijn hoekje zat, en wel zes malen keek zij door het achterruitje van de taxi, en al die keeren glimlachte zij opnieuw met een soort van sinistere tevredenheid.

Eindelijk hield de taxi stil voor het fraaie, nog nieuwe hotel in de Rue Royal.

Een groot in een grasgroen uniform met zilveren knopen, ontving hen, nam hun overgoed in ontvangst en leverde hen over aan een soort van major domus, die hen met veel plechtstatige buigingen — waarschijnlijk vanwege de nieuwigheid van de inrichting — naar de witgelakte eetzaal voerde, ingericht naar een stijl, die herinnering wekte aan den Vijftienden Lodewijk.

En nauwelijks waren zij gezeten, in de nog half gevulde zaal, of aan een naburig tafeltje stond een heer op, zeer mager, zeer bruin en met koolzwarte oogen, tamelijk slordig gekleed en niet in toilet, die eerst Sidonie een snellen, half vragenden, half bevelenden blik toewierp en daarop regelrecht op Paul Lafonte toestapte, te-

genover hem plaats nam, de dolken van zijn zwarte oogen recht in die van den bankier boorde, en toen met een gedempte, maar zeer duidelijke stem begon:

— U moet mij eens goed aanzien, mijnheer Lafonte! Ik heb met U te spreken over — effecten. Ik geloof dat ik U een goeden, een heel goeden raad kan geven!

HOOFDSTUK IV.

DE MAN VOOR DE DEUR.

Raffles en Brand hadden riet in het hotel gedineerd maar in een vrij eenvoudige gelegenheid op den hoek van de Boulevard Max en de Place Rogier.

Van de plek waar zij waren konden zij den ingang van hun hotel nauwkeurig in het oog houden, en er ontging hun dan ook niets.

Zoo hadden zij gezien hoe Lafonte en Sidonie Wijers omstreeks half zes tezamen het hotel hadden verlaten, maar ook, hoe een rijzig en gebuind man met een zwarten sik en zeer donker haar in een taxi stapte, waarop hij reeds beslag scheen te hebben gelegd, en de andren te volgen.

En tenslotte was er iemand komen opdagen, de man met de spikkeldas.

Hij was uit de vestibule naar buiten gekomen, op zijn slenterende wijze, met een sigaret tuschen de lippen en met zijn handen in de zakken en stond op zijn teenen heen en weer wiegend vol belangstelling te kijken naar het drukke gewoel op het plein, naar de bloemenstalletjes, met de dikke roodwangige moedertjes erachter, naar een zeer groot hotel in aanbouw aan de overzijde, naar de taxi's die af en aanreden, naar de verkeersagenten met hun witte helmen en hun blauwe zonnebrillen.

Hij scheen weer heelemaal in zijn humeur te

zijn want hij had zijn hoed schuin op een oor gezet, en het leek, ofschoon het op dien afstand natuurlijk niet te hooren was, alsof hij een liedje stond te fluiten.

Hij keek in de lucht, dan weer links, dan weer rechts, alsof hij daar iets zocht of verwachtte, dat maar niet wilde komen, en toch zonder ongeduldig te worden bleef hij daar wel een half uur staan, maakte toen rechtsomkeer, sprak even met een van de portiers en eindelijk ging hij weer naar binnen, en Brand, die nu en dan naar hem gekeken had, maakte de opmerking:

— Hij schijnt over de teleurstelling van zijn onbeantwoorde liefde te zijn heengekomen. Hij lijkt me heel opgewekt toe.

— Inderdaad — maar hij is jong, Brand, vergeet dat niet. Als men jong is, dan vergeet men snel.

— Hij schijnt erg gehecht te zijn aan die das met de gele spikkeltjes, want hij draagt ze nog, ofschoon hij zijn reiscostuum voor iets anders verwisseld heeft. Het is mij een raadsel dat in den tegenwoordigen tijd jongelieden die geld schijnen te hebben, zoo hun dagen kunnen verbeuzelen!

— Zij schijnen niet te beseffen, dat wij op een vulkaan dansen, Brand. Zij allen zeggen het

Pompadour na, après nous la déluge. Intusschen schijnt hij de achtervolging van het bekoorlijke wild nog niet te hebben opgegeven, want anders zou hij niet in hetzelfde hotel zijn intrek hebben genomen.

— Waaraan is het toe te schrijven, dat hij zich zooveel moeite moet geven? Waarom hecht zij zoo sterk aan het bezit van dien rijken, maar buitengewoon ouden geldman?

— Neem mij niet kwalijk, Brand, maar je vraag is niet erg schrander! Zij moet zijn vriendin blijven, om hem des te gemakkelijker in handen van zijn beroovers te kunnen overleveren. En al is de truc zeer oud, slagen doet zij nog steeds. Als alles achter den rug is, zal zij zeer waarschijnlijk naar andere slachtoffers omzien en dan krijgt ook dien gespikkelden domkop zijn kans. Tenminste als hij rijk genoeg is. Hij zal alleen maar behoeven te wachten, natuurlijk wanneer wij geen spaak in het wiel staken.

— Dan mag die jongen van geluk spreken!

— Apropos, Brand — je hebt immers zijn naam in het register nageslagen?

— Marcel de Ruijter!

— Dat ruikt naar Gent! Daar wonen bijna alle de Ruijters uit België. Als we den indentiteit van dat jonge mensch zouden willen vaststellen, dan zou ons dat niet veel verder brengen. Heb je je honger gestild?

— Ik ben tot je dienst voor wat je ook wilt beginnen Edward.

— Dan gaan wij nu het hotel binnen. Er zal daar wel het een en ander te zijn voorbereiden.

— Vannacht kan er toch niets gebeuren?

— Tenminste niet van hun kant. De Hindoe is op zijn post, zooals je hebt gezien, misschien is nu de ongelukkige bankier al gehypnotiseerd maar morgen kan hij zijn effecten pas terugvragen van den gérant om ze naar de bank te brengen en te verzilveren, want daartoe is het nu te laat.

— Waarom hebben wij dan zulk een haast om naar het hotel terug te gaan?

— Heel eenvoudig — ik wil eens zien of die vrouw in haar kamer geen geld en geen sieraden bewaart!

— En de gigolo, waar is die gebleven?

— Die zal wel boven water komen op het psychologisch juiste oogenblik. Hij zal zich liever zoo weinig mogelijk vertoonen, met het oog op latere alibi's. Betaal maar!

Brand trok zijn beurs, betaalde den kellner, en daarop staken de twee vrienden, zonder zich al te veel te haasten het drukke plein over en traden het hotel Terminus weer binnen, waar de

portiers met hun handen op hun rug, zonder al te veel te doen te hebben, heen en weer liepen.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar het is geen eerste rangsch hotel, merkte Brand zacht op, op het punt naar binnen te gaan.

— Het is in ieder geval een zeer goed tweederangsch.

— Maar waarom gaat een man als Paul Lafont niet in een luxe hotel logeeren?

— Omdat hij daar te zeer zou opvallen, mijn waarde Brand. Heb je dan geen begrip van verhoudingen? De man is gehuwd, voor zoover ik weet, heeft hij een naam, en hij zal er niet zeer op gesteld zijn, zelfs als Parijzenaar niet, te worden gezien in gezelschap van een dame, die ternauwernood van de halve wereld is. Dit hotel ligt een weinig achteraf, in een hoekje en men kan hier rustig logeeren, zonder al te zeer op te vallen. Maar ook voor schelmen van het genre Montano is zulk een hotel het allerbeste. De zeer dure hotels zijn te leeg, men valt daar te erg op. Hier zijn vrijwat reizigers, zooals je zelf hebt gemerkt.

Ze waren nu binnen, en vroegen hun sleutel met den zwaren eiken kogel eraan, stapten in de lift, gingen er uit op hun eigen verdieping, gingen hun kamer binnen, en hier vroeg Brand, nadat hij de deur gesloten had:

— Hoe zou onze Henderson het maken?

— Naar alle waarschijnlijkheid uitstekend. Hij kent Brussel, en ik heb hem verlof gegeven, de stad nogmaals te bezichtigen.

— Hebben wij hem niet noodig?

— Je weet dat ik hem bij zulke ondernemingen liefst zoo weinig mogelijk betrek. Henderson heeft een naive wijze zich te houden alsof hij niet weet wie ik ben — laat het zoo blijven. Ik verwacht hem aanstonds in het hotel terug.

— Wat zoek je daar eigenlijk? vroeg Brand nieuwsgierig, toen hij Raffles in zijn valies zag rommelen.

Raffles hield op dat oogenblik een kleinen, vierkanten handspiegel en een kleine kluwe touw in de hand.

— IJdel geworden? informeerde Brand met een ondeugend spotlachje.

— Neen Brand, daarmee wacht ik nog een jaar of tien. Die spiegel heeft een ander doel dan jij hem toeschrijft. Hij moet mij helpen om eens een blik te werpen op de tweede verdieping, waar Sidonie logeert. En ik wil liever niet zelf gezien worden. Wacht hier maar op mij, ik ben aanstonds terug.

Raffles knikte Brand toe, liet den spiegel die

een langen steel had, in zijn zak glijden, en liep haastig en volkomen geruischloos de trappen af, koos een kleinen omwég, en naderde op die wijze de hoofdgang van de tweede verdieping, en vatte daar post vlak voor den hoek, die dezen gang met een smalle, duistere zijgang ten dienste van het personeel maakte.

De hoofdgang was helder verlicht, maar dat kon niet gezegd worden van het smalle gangetje, waar een soort van schemering hing, die Raffles niet anders dan welkom kon zijn.

Raffles had er ternauwernood drie minuten geduldig op post gestaan, toen zijn zeer scherp oor een flauw geritsel meende op te vangen.

Daar in de gang liep iemand die blijkbaar al zijn best deed, zijn schreden te dempen, en er toch niet geheel in slaagde.

Voorzichtig liet Raffles zich op een knie neer, hield den spiegel zoo laag mogelijk boven den grond en een weinig voorbij den hoek van de beide gangen, zoodat hij met eenige inspanning kon waarnemen, zonder zelf te worden gezien, wie zich daar voortbewoog in de hoofdgang, op zulk een sluipende wijze.

Het kon bijna niet anders of dien man — want het was er een — was uit een der kamers gekomen, anders had hij Raffles moeten passeeren.

Hij zag den man op den rug, en vroeg zich aanvankelijk vruchteloos af, waar hij dien rug met die eenigszins hellende schouders meer had kunnen zien, niet zoo heel lang geleden.

Het kleine spiegeltje weerkaatste den eenzamen wandelaar in de breede hoofdgang bijna in zijn volle lengte.

Het was het uur waarop de meeste gasten zich nog aan tafel bevonden, of wel zij kleedden zich reeds voor schouwburg of concertzaal.

De gang was dan ook volmaakt verlaten en slechts nu en dan kwam er een etagekellner of een kamermeisje haastig voorbijschieten, naar het scheen zonder op den man te letten, die daar in zijn donker costuum doelloos scheen voort te loopen, zonder haast — en toch wekte hij door zijn gedrag bij Raffles, die voor zulke dingen een uiterst fijnen tastzin bezat den stelligen indruk, alsof hij daar met een bepaald doel was.

Het spreekt vanzelf dat Raffles zich dadelijk als een veer oprichtte en een onschuldige houding aannam en liet den kellner of het meisje passeeren, druk doende met een sigarenaansteker of een halsstarrige schoenveter.

Maar niet zoodra was de gediensstige geest verdwenen of Raffles nam zijn spiedende houding weer aan en toen er met dat spelletje vijf minu-

ten verloopen waren bleek het dat de man, dien hij op den rug zag, zich nog altijd in dezelfde gang bevond, ofschoon twee minuten voor iemand met zijn lange beenen ruimschoots voldoende zouden zijn geweest om de gang ten einde te loopen.

Raffles merkte nu ook, dat de man wel degelijk een zeer bepaald doel had, want hij stond op het oogenblik dat Raffles keek stil voor een kamerdeur, die heel zeker niet de zijne was, want het was de deur die behoorde bij de kamer van Sidonie Wijers.

Alle menschen! mompelde Raffles voor zich heen, is die vrouw werkelijk zoo dom dat ze haar taak, die alles van haar gaven en bekwaamheden zal vergen, in gevaar brengt en vertroebelt door den kleinen Amor te introducereen?

Wat zoekt die man anders bij haar kamerdeur? Inderdaad, hij tracht binnen te komen. Erger nog — hij gaat binnen! Heeft zij hem den sleutel gegeven? Maar — dat kan niet, want dan komt hij op een verkeerd oogenblik! En een minnaar die om acht uur komt, ten einde om twaalf uur over zijn liefde te praten — die verliest vier kostbare uren, die hij beter kon gebruiken. Maar als het geen liefde is — wat voor den duivel. —

Hier stakte Raffles plotseling in zijn alleenpraak, en keek met strakken blik in het kleine spiegeltje, en een heel zacht gefluit kwam over zijn lippen.

Juist voor hij binnenging had de man zich een weinig omgewend, met zijn gelaat in de richting van de zijgang, en heel even had Raffles dat gelaat kunnen zien, en die aanblik had hem het zachte, sissende geluid ontlokt, dat hij onmiddellijk onderdrukte.

Een kort oogenblik stond hij in gedachten, en toen zij hij tot zichzelf:

— Dat jongmensch beschikt over een brutaliteit, dat ik hem niet zou hebben toevertrouwd. Het is toch onmogelijk dat zij hem werkelijk den sleutel zou hebben gegeven. Een vrouw in haar omstandigheden doet zulke krankzinnige dingen niet. Anders zou zij als dievege geen knip voor den neus waard zijn. Maar dan — dan moet hij zich haar sleutel hebben laten geven, tenzij hij hem tersluiks van het bord heeft weggenomen, en zoiets is bijna onmogelijk, want er zitten bijna onophoudelijk klerken, op ruim een meter afstand voor dat bord. Blijft over de derde mogelijkheid, en dat is dat men hem den sleutel gegeven heeft. Dat kan maar een betekenissen hebben — en die moet en zal ik doorgronden! Ik wil voorhands nog niet aannemen, dat ik mij zoo

zou vergist hebben in een man! Als ik het wel heb gedaan, dan pleit dat zeer voor den man!

Raffles luisterde nog een kort oogenblik scherp toe en was toen met een paar katachtige stappen vlak bij de deur, waarachter zooveel de zonderlinge bezoeker verdwenen was.

Daar binnen was iemand bezig, zeer snel naar het scheen en nog altijd zorgdragend, zijn aanwezigheid zoo weinig mogelijk te verraden, allerlei voorwerpen te verzetten.

Het moesten valiezen en koffers zijn, die daar haastig werden opgetild, verzet, en weer neergezet en het was zonder eenige twijfel de deur van een wandkast, die daar ruw geopend werd, en een oogenblik later heel voorzichtig weer gesloten!

— Een collega van haar, dus ongeveer een collega van mij? Nonsens mompelde Raffles. Het bestaat niet, het is onmogelijk — hoteldieven gaan op een andere wijze te werk, de man zou geen knip voor den neus waard zijn, want hij zou ieder oogenblik kunnen worden overvallen. En de sleutel dan? Ik heb duidelijk gezien dat de zware eiken kogel aan het ding vastzat, en het kan dus geen valsche geweest zijn.

Maar Raffles moest haastig terzijde stappen want de schreden daarbinnen kwamen gevaarlijk dicht bij de deur.

Hij was juist bijtijds weer in zijn schuilplaats en had het kleine handspiegeltje in stelling gebracht in een hoek van 45 graden toen de deur met het nummer 55, de deur van Sidonie heel langzaam en voorzichtig weer open ging en de man weer te voorschijn kwam, de deur sloot, en toen iets deed dat Raffles met een soort voldoening over zijn eigen doorzicht vervulde, ofschoon daarbij toch ook heel wat verwondering was.

Hij had zich zoo hoog mogelijk op de teenen uitgerekt en boorde nu boven zijn hoofd ongeveer in het midden van het paneel met een heel eenvoudig drillboortje een kleine opening in de deur.

— Aha! hij komt terug en hij wil spionneeren! mompelde Raffles voor zich heen. Wij hebben hier dus niet te doen met een jongen van het gymnasium die aan een kalverliefde lijdt.

Na zijn zonderling werk te hebben verricht, sloot de man in de gang de deur weer zorgvuldig luisterde even en liep toen met zeer snelle stappen de gang geheel ten einde tot hij uit het gezicht was.

— Nu gaf ik er heel wat om, als ik wist wat hij daar gezocht heeft! zeide Raffles voor zich heen. Ik moet nu noodzakelijk naar Brand, en hem op de hoogte brengen. Als die man soms

voornemens mocht zijn, ons in den weg te loopen, dan zal ik hem doen merken, dat ik daar niet op gesteld ben. Detective of inbreker — het is mij om het even, ik zal niet toelaten dat een zoo veel belovend plan in duigen wordt geworpen!

Met een paar stappen was Raffles bij de trap, die hij haastig opsprong, bij twee treden tegelijk en zonder meer leven te maken dan een muis.

Brand wachtte hem niet zonder spanning, en hij scheen dadelijk iets aan het gelaat van Raffles te bemerken, want hij vroeg, op hem toetredend:

— Alles is toch goed gegaan? Is er niets bijzonders gebeurd? Heb je een ontmoeting gehad?

— Een zeer eigenaardige, Brand! Ik heb iemand teruggezien, met wien wij, zonder aan hem te zijn voorgesteld, vandaag heel vluchtig hebben kennis gemaakt. Hij ging met een gekregen sleutel de deur binnen van Sidonie's kamer, hij romelde in haar bagage, hij kwam weer naar buiten en hoorde een gaatje in de deur, op meer dan manshoogte.

— Wat zeg je!! Een gek? vroeg Brand verschrikt.

— Volstrekt niet — eerder het tegendeel! Ik geloof dat het een buitengewoon schrander man is.

— Een — een inbreker?

— Je brengt er het fatale woord er nog altijd een beetje haperend uit, en dat vleit mij, zeide Raffles met een zonderlinge glimlach. Neen, een inbreker is het evenmin, want zelfs de domste van dat gilde zou niet zoo onvoorzichtig durven zijn. Het was het tegendeel van een inbreker — een detective, of ik moet mij al heel sterk vergissen.

— En die zouden wij vandaag al gezien hebben? vroeg Brand ontdaan. Wij zouden zelfs kennis met hem hebben gemaakt?

— Niet bepaald kennis — maar wij hebben hem goed gezien, wij hebben zelfs een weinig den spot met hem gedreven!

— En waar zou dat gebeurd zijn? vroeg Brand, die er niets van begreep.

— In den trein! Hij zat in ons compartiment!

— Je maakt mij bang! zeide Brand oprecht ongerust. Was het de heer met de sik?

— Neen — maar hij droeg wel een das met spikkeltjes!

— Je meent het toch niet! Houd je mij voor den gek? vroeg Brand verholpen.

— Aan zulke wufte dingen denk ik niet Brand. Ik heb juist heel ernstige dingen aan mijn hoofd!

Luister dus goed en geloof niet aan een grapje — nog geen tien minuten geleden zag ik den man met den spikkeldas, en een vergissing dienaangaande is onmogelijk, beneden in de gang voor en achter de deur waarop het nummer 5 staat, en dat is de deur van Sidonie Wijers!

— Maar als dat zoo is — dan kunnen we even goed dadelijk de zaak laten varen! fluisterde Brand verschrikt om zich heenziende, alsof hij de agenten handen reeds naar zich zag uitge-

strekt.

— Waarom? vroeg Raffles met oprechte verbazing.

— Een zonderlinge vraag! Die man zal ons voortdurend voor de voeten loopen. Hij heeft natuurlijk de bagage van die vrouw met een bepaald doel onderzocht.

— Dat spreekt vanzelf! En wat het voor de voeten loopen betreft, ik verzeker je dat hij dat niet lang zal doen!

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK V.

ONDER HYPNOSE.

Den volgenden morgen voelde de heer Paul Lafonte een droge, leerachtige smaak in zijn mond, en een zonderling dof gevoel in zijn hoofd, dat maar niet wilde wijken, ook niet voor het ijskoude water dat hij over zijn hoofd had laten stroomen.

Hij begreep maar niet, dat hij zulk een zwaar, looden gewicht op zijn hersens scheen mee te dragen, en dat hem het denken moeilijk maakte.

Hij zeide niet veel tot de vrouw, die op haar beurt niet de minste behoefte gevoelde aan conversatie, maar hem daarentegen scherp in het oog hield en precies om half tien stond hij van de tafel op waaraan hij zijn chocolade met pistolets had genuttigd, en zeide kortaf:

— Kom mede, want nu moeten wij naar de bank.

— Maar was je wel van plan om je stukken te verzilveren, vroeg Sidonie loerend.

— Ik was het niet van plan — nu ben ik het wel! antwoordde de bankier korzelig. Ik ben van idee veranderd. Ik heb een zware drukking op mijn hoofd, heb je asperine? Als ik hoofdpijn krijg — dan is mijn heele dag bedorven.

De vrouw haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Wij kunnen die onderweg wel krijgen.

Mopperend begaf Lafonte zich dus naar de deur, met zonderling afgepaste bewegingen, welke de vrouw volgde met een vreemd licht in haar oogen, en een nog wonderlijker glimlach om haar geverfde lippen.

Het tweetal kwam in de vestibule, en de vrouw

zorgde er wel voor, geen enkel woord te zeggen en alles over te laten aan haar metgezel, die een taxi bestelde, en zich vervolgens naar het bureau van den gerant begaf, alles met dezelfde mechanische beweging, als van een reusachtige, opgewonde pop.

Hij legde daar zijn recu over, vroeg en kreeg zijn effecten, sloot ze in zijn actetasch en toen hij daarmee klaar was stond de taxi al voor de deur, en kon het tweetal wegrijden.

De bank die hun doel was bevond zich in het hartje van de stad, en de auto moest verscheidene malen stilstaan en dan stond er ook altijd een tweede auto stil, een wrak, verveloos voertuig, maar dat door een meesterhand bestuurd scheen te worden, en dat weer begon te rijden zoodra een verkeersagent het verkeer vrij gaf.

Maar er was nog een derde auto, ook een taxi, die wel tegelijk scheen mede op te rijden, en zoo gebeurde het dat de drie wagens ongeveer tegelijkertijd in de straat kwamen, stil en deftig, waar het bankgebouw zich bevond.

Lafonte was de eerste die uitstapte met zijn tash onder den arm en liep, zonder zelfs naar de vrouw om te zien, regelrecht het bankgebouw binnen.

Overigens — Sidonie volgde hem niet eens, maar bleef rustig in haar taxi zitten en kortte zich den tijd wat met wat rond te zien en zich opnieuw te poederen.

Wel echter stapte uit de havelooze er een man met een rood drankgezicht, slecht in de kleeren, die naar de bank slenterde, waar hij in

het geheel niet thuis scheen te behooren, en daar ongeveer tegelijk aankwam met een langen, slanken, gebruinden man, die langzaam de stoep opging.

De man met het gebruide gezicht ging bedaard binnen, maar verder dan de vestibule kwam hij niet, want daar nam hij rustig plaats op een van de banken, voor de wachtenden bestemd, stak een sigaret op, en hield het oog gevestigd op een loket waarboven stond „Effecten”

Daar keek hij naar den rug van een korten en vrij zwaarlijvigen man, die daar zooeven zijn tasch geopend had, en een dikke stapel papieren naar den beambte had geschoven, die druk begon te cijferen, een voor een de stukken inzag, een koerslijst raadpleegde, hoe langer hoe verbaasder werd, den klant nu en dan eens aankeek en die tenslotte de opmerking plaatste:

— Mag ik U erop wijzen, mijnheer dat de Shell juist op dit oogenblik sterk stijgende is? Is misschien dit stuk niet bij ongeluk onder Uw effecten geraakt en wilt U het liever behouden?

— Als er Shell bij mijn effecten zit, dan beteekent dat, dat ik die ook wil verkoopen. Haast U een beetje!

De diepgegriefde beambte haalde even de schouders op en ging toen voort met het noteren van cijfers.

Het duurde bijna een half uur voor alle Effecten eindelijk verzilverd waren, en een oogenblik daarna stonden de drie mannen weer op straat en weer afzonderlijk.

Lafonte stapte in de wachtende taxi met een kapitaal van een paar miljoen Belgische francs in zijn zak, en het voertuig reed weg en de man met het bruine gezicht wilde ook haastig op zijn auto toestappen, toen er een noodlottig ongeluk plaats vond.

De man die het slobberige autotje bestuurde behoorde zeker tot het ras der lieden, die als ezels en domkoppen geboren worden, hetgeen een wonderlijke tegenspraak was met de kranige wijze, waarop hij tot dusverre zijn voertuig bestuurd had, want hij reed den armen bruinen heer volmaakt noodeloos aan, wel niet heel ernstig, maar toch zoo, dat hij onderstboven werd gereden, en een oogenblik verdoofd bij den rand van het trottoir bleef liggen.

Zooals gezegd was het een stille straat, veel verkeer was er niet, maar in de verte kwamen toch wat lieden aanloopen, die het ongeluk hadden gezien, maar zij waren te laat, en hun bijstand was niet meer noodig, want een portier van de schamele auto was reeds opengevlogen, er sprong een krachtig gebouwd man uit, lenig als een hert, nog voor de wagen stilstond, on-

middellijk op den bruinen man toesnelde, en hem van den grond lichtte, waarop hij hem haastig naar den auto droeg, waarvan de motor was blijven doorloopen.

Hij zelf was nog nauwelijks ingestapt, of het voertuig reed al weer weg, en het geheele voorval had zich zoo snel afgespeeld, dat zelfs de eerste van de hulpbiedende omstanders nog niet ter plaatse van het ongeluk was, toen alles al gedaan was, en de bruine man even compleet verdwenen alsof hij nooit had bestaan.

Ook Lafonte en de vrouw hadden onmogelijk iets van deze wonderlijke ontvoering kunnen bemerken, want hun wagen was reeds ver weg en intusschen bleef de groote, fraaie wagen onbeheerd staan, en de drie auto's die een rol in het korte tooneeltje hadden gespeeld, dat bijna een drama had kunnen worden, hadden alle het schouwtooneel verlaten.

De auto van den bankier scheen het hardste te rijden, want het was die taxi, die het eerst weer aan het hotel terugkwam.

Er was in den wagen zoo goed als geen woord gewisseld tusschen Lafonte en de vrouw die daar zoo schijnbaar rustig naast hem zat, terwijl zij toch zijn dood had gezworen.

Nu en dan had zij hem zeer scherp opgenomen en tevreden geglimlacht.

Maar bij het uitstappen scheen de bankier even te aarzelen, wreef zich op een eigenaardige wijze over het voorhoofd, en scheen te weifelen wat hij nu doen moest, totdat hij zich plotseling tot de vrouw richtte en zei:

— Nu ga ik mijn geld weer aan den gerant brengen.

De vrouw maakte een beweging van schrik, en zeide op denzelfden zachten toon:

— Je bent gek, Paul! Waarom zou je dat doen?

— Ik weet niet! antwoordde de bankier verbijsterd, terwijl hij met zijn hand over het voorhoofd streek, dat klam bezweet was.

— Maar dat was toch niet de afspraak, Paul, klaagde de vrouw zachtjes, je zou immers — dat meen ik mij te herinnere, morgen andere effecten voor het geld gaan koopen, in Parijs!

— Daar herinner ik mij niets van, mompelde de bankier. Ik geloof dat het beter is het geld maar weer in de safe te brengen van — van —

Sidonie maakte een gebaar van woedend ongeduld en schrik tevens.

Zij keek den bankier diep in de oogen, en streek met de tong over de droge lippen.

— En dat noemen ze een fakir! hoonde zij zachtjes. Hij verbeeldde dat zijn invloed den geheelen dag zou duren, en ook een deel van den

nacht als het moest. Waar is nu die mooie mijnheer met zijn hypnotische krachten? Hadden wij het middel maar toegepast, dat ik zelf had uitgedacht. In den trein had het gemakkelijk kunnen gebeuren, dan hadden wij de effecten zelf maar moeten trachten te verzilveren. Al die omslag leidt tot niets.

Zij keek radeloos even rond, haar alleenspraak afbrekend, en toen haar blik weer op den bankier viel schrok zij opnieuw, maar nu op een aangename wijze, want opnieuw lag er op het gelaat van Lafonte, die eigenaardige strakke uitdrukking van een uur geleden en in zijn oogen scheen het licht ten halve gebluscht te zijn.

— Gelukkig, het schijnt slechts voorbijgaande te zijn geweest! fluisterde zij voor zich heen, en daarop vervolgde zij luid:

— Wat denk je nu te doen Paul?

— Ik houd het geld bij mij! antwoordde de bankier laconiek.

— Met dat hypnotisme gaat het vreemd toe, dacht Sidonie. Hoe komt het dat hij nu plotseling weer onder den invloed van Rham Daleh is geraakt?

Onwillekeurig keek zij even rond in de op dat tijdstip van den dag zoo goed als verlaten vestibule.

Er bevond zich niemand dan het personeel en tegen een der deurposten leunde een goed gekleed heer, die zooveen zijn sigaret had opgestoken, en juist de uitgedoofde lucifer wegwierp.

De man scheen haar en den bankier ternauwernood op te merken, en Sidonie lette dan ook verder niet meer op hem, maar haastte zich. Lafonte te volgen, die de vijf marmeren treden opging, op de liftkooi toestapte en binnentrad.

De man van de sigaret glimlachte voor zich heen.

Hij was zeer groot, gitzwart, met een olijkleurig gelaat, en met oogen, die een kleur hadden. het midden houdend tusschen staalgrijs en een eigenaardig groen.

Hij was zeer elegant gekleed; en toen Sidonie nog eenmaal omkeek, zonder bepaalde bedoelingen, kreeg ze den indruk, dat zij dien man wellicht niet lang geleden op een of andere plek gezien had.

En toen stapte zij op haar beurt in de liftkooi.

Door zich wat te haasten kon de man met de grijze oogen nog juist met de lift mede, waarmee de bagage naar boven werd gebracht, en zoo kwam hij ongeveer tegelijkertijd met Sidonie en Lafonte op de tweede verdieping aan.

Naar het scheen was zijn sigaret al weer uit-

gegaan, tenminste hij klampte Lafonte op hoffelijke wijze aan en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — mag ik U een weinig vuur verzoeken?

Lafonte knipte zelf de asch van zijn sigaret, zijgend, en toen gingen zijn oogen heel langzaam de hoogte in, gleden langs de scherpe trekken van den man tegenover hem, totdat zij als het ware werden vastgehaakt door den blik uit de door dikke wenkbrouwen overluisfelde oogen van den man.

Die boorden zich in de zijnen met onweersstaanbare kracht, en het was alsof zijn lippen zachte woorden prevelden, terwijl Sidonie verveeld en ongeduldig verder liep, in de richting van haar kamer.

Dit geheele tafreeltje had nauwelijks eenige seconden geduurd en toen draaide de man die vuur gevraagd had zich af, want hij had niet ver van een der zijgangen een man gezien, dien hij liever niet scheen te ontmoeten, een man met een bloemzoete tronie en een gespikkelde das.

Sidonie had intusschen gewacht tot Lafonte haar weer had ingehaald en vroeg:

— Wie was die man toch? Ik krijg den indruk dat ik hem niet lang geleden heb gezien.

De bankier gaf geen antwoord, want hij scheen van geheel andere dingen vervuld te zijn.

Hij liet den zwaren kogel aan den sleutel heen en weer schommelen, en scheen eenige moeite te hebben, hem in het slot te steken.

Zoodra hij binnen was wierp hij zijn hoed en jas op de divan, en de vrouw zelve moest de deur sluiten en zei dadelijk op een sissenden, gehaasten toon:

— Geef mij het geld, vlug Paul!

— Welk geld? vroeg de bankier, haar wezenloos aanziende.

— Maak nu alsjeblieft geen grapjes, ik bedoel natuurlijk het geld dat je in je portefeuille hebt.

— Portefeuille? hakkelde de bankier.

— Het geld dat je zooveen bent gaan wisselen in de bank, drong de vrouw aan, wier oogen op onheilspellende wijze begonnen te fonkelen.

— O, je bedoelt de opbrengst van de effecten? vroeg Lafonte, blijkbaar opgelucht.

— Welk geld zou ik anders bedoelen? Ben je van plan het mij te geven of niet?

— Neen, dat ben ik niet van plan, antwoordde Lafonte nuchter.

Sidonie liet een sissend geluid hooren.

Zij keek Lafonte aan, alsof zij haar eigen oogen niet geloofde.

Toen mompelde zij voor zich heen:

— Het is toch niet om aan te nemen dat Ram Daleh ons bedriegt, of dat zijn kracht niet zoo

groot is, als hij ons heeft willen wijsmaken! Hij moet mij nu het geld geven, zooals het is afgesproken.

En op luider toon vervolgde zij:

— Paul ben je van plan het geld te geven of niet?

— Sidonie, je weet dat je me zeer dierbaar bent, gaf Lafonte met een pruimenmondje toe, maar je gaat nu te ver, ik denk er niet aan om je mijn geld toe te vertrouwen. Ik behoud het liever zelf!

De vrouw werd zeer bleek en keek den bankier aan met oogen, die van haat letterlijk gloeiden.

Zij berekende de kansen.

Dronken was de bankier niet, daarvoor had zij hem te goed gadeslagen, daarvoor was het nog te vroeg op den dag en daarenboven had zij hem geen oogenblik verlaten. Zij was niet van zijn zijde geweken, sedert dien morgen.

Wat was er met hem? Hoe kwam het dat hij niet handelde volgens de hem opgedragen bevelen, die de Hindoe hem toch zoo duidelijk had toegefluiserd, en dat terwijl hij tot dusverre als een lam gevolgd heeft?

Zij stond een oogenblik doodstil te luisteren naar de geluiden op de gang.

Het was stil, niets deed zich hooren.

Toen aarzelde zij niet langer. Zij trad op den bankier toe, en siste hem toe, haar gelaat vlak bij het zijne, en bevend van woede en drift:

— Geef mij je portefeuille Paul. Ik zal hem voor je bewaren! En als je het niet goedschiks doet, dan...

— Dan? kwam de bankier, terwijl hij zich als een vechtlustige kempiaan op zijn korte beentjes uitrekte.

— Dan zal ik te kwaadschiks nemen!

En reeds stak Sidonie, buiten zich zelf gebracht van teleurstelling, tot het uiterste besloten, en meenende dat de tegenstander geen verzet zou pleegen, haar beringde hand naar zijn borstzak uit.

Maar zij had den zet niet goed berekend.

De bankier was ruim een hoofd kleiner dan zij, hij was zevenenzestig jaar, hij was nooit bijzonder sterk geweest, en onder normale omstandigheden dacht hij niet aan verzet tegenover die groote, forsche vrouw, maar ditmaal scheen er een wonderlijke kracht in hem te zijn gevaren, die hem den moed gaf van een leeuw, en de woede van den boogemaakten baviaan.

Hij sloeg de hand van de vrouw op ruwe wijze weg, en herhaalde, haar met flikkerende oogen aanziende:

— Als je dat niet onmiddellijk laat, Sidonie

dan vallen er ongetwijfeld klappen. Je kent mij niet, naar het schijnt. Ik voel mij sterk als een beer, en in staat om je met deze ijzeren vuist te vermorzelen! Tart mij niet, of er gebeuren ongelukken.

De vrouw lachte luid en schamper, maar het was niet van harte.

— Hahaha, hij is naar een bioscoop geweest! Mijnheer speelt Douglas Fairbanks! Mijnheer speelt voor held!

Plotseling veranderde zij weer van batterij, gaf aan haar stem een smeltenden klank, aan vlooiend:

— Kom nu, Paultje, verzet je nu toch niet! Het was immers afgesproken dat ik de portefeuille met het geld voor je zou bewaren.

En opnieuw gleed haar hand weer in de richting van de zoo goed gevulde binnenzak.

Maar Lafonte wendde zich thans heel bedaard af, schudde de glijdende hand van zich af als een onsmakelijk dier, en gaf op zijn rustigsten toon ten antwoord:

— Sidonie, je vervelt me verbazend, je vervelt me op een wijze die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Praat niet langer over dat geld, of ik verlies mijn geduld. Ziehier...

En op een volmaakt kalme wijze, die echter de vrouw bijna tot razernij bracht, vervulde de bankier achtereenvolgens de volgende handelingen, zonder een oogenblik naar Sidonie om te zien en tusschen zijn vleezige lippen een cabaretliedje neurieend.

Hij ging naar het bagagenet, waarop zijn eigen valies naast dat van Sidonie geplaatst was, opende het, nam er een kleine tasch uit, plaatste die op de tafel, haalde zijn sleutelbos te voorschijn zocht en vond een klein, koperen, eigenaardig gevormd sleuteltje, opende de tasch, waarbij bleek dat zij niets anders bevatte dan een paar schoone zakdoeken, haalde uit zijn goed gesloten borstzak de portefeuille, die letterlijk bol stond van het vele papierengeld, liet de portefeuille in de tasch glijden, sloot ze weer zorgvuldig, bergde ze weg in een muurkast, deed ook daarvan de deur op slot, liet den sleutel in zijn zak glijden, en streek toen beide handpalmen over elkaar, als iemand die zeer tevreden is over een zaak die hij tot zijn eigen voldoening tot een goed einde heeft gebracht.

Sidonie had dit alles met toenemende woede gadeslagen, nauwelijks meer in staat om zich zelf te beheerschen.

En ongeveer op hetzelfde oogenblik dat de kastsleutel in den zak van den bankier verdween, ijldde zij op de telefoon toe, griste den hoorn van

den haak, sloeg in een klein registertje, dat zij uit haar handtasch nam een nummer op en begon heesch te spreken, zoo zacht mogelijk:

— Jij daar, Alfonso? — geef het wachtwoord — het is goed — stuur onmiddellijk Ram Daleh hier, want de boel loopt mis! Je bent gek! versta ik je goed — is hij nog niet teruggekeerd? Maar dan worden wij bedrogen! Kom dan maar zelf onmiddellijk hier want ik weet geen raad meer — het komt me voor dat alles mislukt. Hij doet alles heel anders dan verwacht werd.

Met een bonzenden slag wierp zij den hoorn weer op den nikkelen haak, en keek den bankier aan met oogen alsof zij hem wilde vermoorden.

Lafonte echter was volmaakt kalm, hij scheen zelfs in een zonnig humeur te zijn, hij had een sigaret aangestoken, zonder er zelfs verlof voor te vragen, wat haar nog nooit overkomen was, en wandelde nu de kamer op en neer, steeds hetzelfde liedje neurieend, en met oogen, die van pret schenen te schitteren, hetgeen de vrouw nog razender maakte.

In die goed gesloten kast lag een fortuin, en zij kon er niet bij! Dat was het resultaat van weken voorbereiding, daarvoor had zij het offer moeten brengen, een paar maanden de liefkozingen te moeten dulden van dien kleinen, onsmakelijken, steeds naar drank en tabak riekende man, die zij op dit oogenblik het liefst zou hebben geoorvijgd, juist om de zekerheid die hij ten toon spreidde, en die vroolijkheid, die haar schier buiten zich zelf bracht.

Natuurlijk, er was iets met hem gebeurd, hij was geheel veranderd sedert hij uit de bank kwam, en weer naast haar plaats nam in den auto, maar wat kon dat zijn? Waaraan was die verandering toe te schrijven?

Vruchteloos stelde zij zich die vraag, waarop zij geen antwoord wist.

Alleen kon zij niets meer beginnen, dat stond nu wel vast.

Waar hij plótseling die kracht vandaan had gehaald — zij kon het zich niet voorstellen, zij begreep er niets van, zij was radeloos!

HOOFDSTUK VI.

ALFONSO TREEDT OP.

Tenslotte had mijnheer Lafonté zich op een stoel laten neervallen, dicht bij een raam, raadpleegde zijn horloge, mompelde iets voor zich heen, en begon toen naar buiten te kijken met het gezicht van iemand die zich voorneemt zijn ziel in lijdzaamheid te beziiten, of die er zich op voorbereid langen tijd te moeten wachten.

De vrouw wierp nu en dan een blik vol haat en ongeduld op hem en begon nu op haar beurt op en neer te loopen, na zelf een sigaret te hebben aangestoken, totdat ze plotseling op het raam toeliep en den bankier toebeet:

— Vanavond vertrekken wij, Lafonté. Ik heb niet de minste lust om hier te blijven met jou.

— Het je uit mijn mond het verlangen gehoord naar een langer verblijf? vroeg Lafonté langs zijn neus. Ik houd je volstrekt niet tegen, als je soms wilt vertrekken.

— Wat? bracht Sidonie er op heeschen toon uit. Wil dat zeggen dat je me wegstuurt?

— O, met tekstverklaringen heb ik me nooit opgehouden. Maar het is dunk me nogal duidelijk. Ik behoor niet tot de manniën die een vrouw tegen haar zin vasthouden. Als je soms genoeg van mij hebt — en van mijn bankbiljetten, dan kost het je maar een woord, en ik hergeef je je vrijheid. Ik ben geen slavendrijver uit het boek van mevrouw Beecher Stowe.

Ik meen dat ik daar je hoed en je mantel zie liggen en daar op het bagagenet staat je valies. Naast de deur bevinden zich drie belknoppen, en door op de middelste te drukken, krijg je hier binnen enkele seconden een étagekellner, die voor je bagage zal zorgen.

Tranen van gekrenkte trots en meer nog van

woede, sprongen de vrouw in de oogen, en het had weinig gescheeld of zij had den onbeschof-ten vriend met de vlakke beringde hand in het gezicht geslagen.

Zij wist zich uit alle macht te beheerschen, en begon weer op en neer te loopen, en smeed ten slotte haar sigaret in de glazen aschbak die op tafel stond.

En toen begon zij met een droge, klanklooze stem:

— Het is goed Paul! Ik zal je woorden onthouden. Je stutert mij weg — vanmiddag hebben wij elkaar voor het laatst gezien. Ik ga mijn eigen weg, en zal wel een ander aan den haak... ik bedoel, ik zal wel een anderen vriend weten te vinden, die voor mij, arme vrouw, wil zorgen in mijn verlatenheid.

— O, maar die zullen er bij dozijnen zijn! verzekerde de bankier hoffelijk, maar zonder het groote plein, dat zich daar zonnig aan zijn voeten uitstrecte, met den blik los te laten.

Tot verbazing van de vrouw was er iets in zijn oogen gekomen, een vage uitdrukking, iets afwezens, dat haar opnieuw deed afvragen, of hij wel zich zelf was, of de woorden die hij sprak, uit zijn eigen brein kwamen.

Er trok een eigenaardig strak waas over zijn gezicht, en heel even trilde de hand waarmee hij zijn sigaret vasthield.

Zij probeerde het nog eens en vroeg met een teinende stem:

— Wil je werkelijk van mij af zijn, Paul? Ben ik je te veel?

— Volstrekt niet — als je maar weet te zwijgen — en het mij niet latsig maakt, antwoordde

Lafonte, opnieuw zonder haar aan te zien.

Het was alsof al zijn gedachten waren samengetrokken op de bloemenstalletjes aan de overzijde van het plein, een klein feest van kleuren temidden van de grauwe huizen rondom.

En van dat oogenblik af werd er zoo goed als geen woord meer gewisseld, die plotseling als door een afgrond van elkander gescheiden leken te zijn.

Aan die spanning, die wat de vrouw betrof, bijna onduelbaar werd, kwam een einde door 't plotselinge binnentreden van Alfonso Montano, keurig gekleed als altijd, maar met een uitdrukking op zijn citroengeel gelaat, die heel weinig goeds voorspelde.

— Binnen zonder kloppen? vroeg, met een uitdrukking van verbazing op zijn dik gelaat Paul Lafonte, die zich zelfs de moeite niet had gegeven op te staan, en alleen maar zijn gelaat naar den binnentredenden had omgewend. Wie is U eigenlijk, mijnheer? Ik kan mij niet herinneren, dat ik U ooit gezien heb? Mag ik vragen wat U hier komt doen?

De gigolo wierp Sidonie een duisteren, veelzeggenden blik toe, poogde toen zijn gezicht in een beleefden plooi te trekken, en gaf ten antwoord:

— Mijnheer, ik heb het groote voorrecht een vriend te zijn van Uw — van Uw — van Madame hier!

— Ik heb er niets tegen dat U haar vriend zijt, mijnheer, maar waarom noemt U dat een voorrecht? vroeg Lafonte nuchter.

Voor een kort oogenblik leek de schelm in verwarring te zijn gebracht. Hij keek den bankier een tijdlang onderzoekend aan met zijn fluweelzwarte, onbetrouwbare oogen, balde even de vuisten, en zeide op zachten toon tot de vrouw, onverstaaubar voor Lafonte:

— Hij is klaar wakker, de oude ezels!

— Is dat mijn schuld? Waar is Ram?

— Moet je dat mij vragen? Heb ik hem in mijn zak? vroeg Alfonso nijdig terug. Hij had al een uur geleden bij mij kunnen komen. Het is duidelijk dat de bankier zich aan zijn invloed heeft weten te onttrekken — maar de duivel weet hoe dat in zijn werk is gegaan. Hij heeft dus het geld niet meer in zijn zak?

— Het is in die kast daar, in een kleine tasch, en de twee sleutels heeft hij in zijn zak.

— Dan moet die tasch er weer uit, het kost wat het kost, zeide de gigolo vastberaden.

— Geneeren jullie je vooral niet! zeide de bankier sarcastisch. Praat maar kalmpjes door. Maar misschien vind je het wel de moeite waard, Sidonie, mij even aan mijnheer voor te stellen?

— O, dat is de moeite niet! antwoordde de vrouw minachtend, hij blijft maar heel kort.

De man had zich naar de vrouw toegebogen, en vervolgde zeer zacht:

— Als het nu niet gebeurt, zijn wij verloren, dan is alles vruchteloos geweest. Probeer hem van dat raam weg te lokken. Wij moeten de kastsleutel hebben. Doe wat je kunt, hem in je bezit te krijgen.

Sidonie haalde de schouders op, maar zij mompelde toch op haar beurt:

— Hij is zoo koppig als een muilezel, maar ik zal mijn best doen. Geef mij alsjeblijft de schuld niet als het mislukt, maar schrijf dan alles toe aan dien bruinen duivel, dien charlatan, dien bedrieger!

— Praat niet zoo hard, en doe je werk! zeide Alfonso ruw. Het moet binnen tien minuten gebeurd zijn.

— En als hij niet wil?

— Dan zal ik geweld gebruiken!

— Heb je een revolver bij je?

— Ben je gek? Denk je dat ik mij bloot wil stellen aan een bekeuring wegens het onbevoegd dragen van wapens? Ik voel me hier toch al zoo onzeker, het is net alsof ik voortdurend bespioneerd word.

— Nonsens! wie zou je hier kunnen verdienen?

— Doe toch niet zulke stomme vragen, zeide de Zuidamerikaan nijdig, alsof mijn signalement ook hier niet verspreid zou zijn, hier in Brussel?

— Ik zou het waardeeren wanneer mij werd toegestaan, aan de opgewekte conversatie deel te nemen! klonk weer de sarcastische stem aan het raam. Sidonie, het spijt me, maar ik voel me veronachtzaamd!

Uit alle macht dwong de vrouw haar gelaat tot een glimlachje, en toen zei ze met haar liefste lach:

— Kom een beetje aan de tafel zitten, Paul, dan kunnen we een kaartje leggen!

— Met een mijnheer die niet eens aan mij is voorgesteld, kindjelijf? Pardon, maar daar denk ik niet aan! antwoordde de bankier stug.

— Vraag hem onder een of ander voorwendsel zijn sleutelbos! beet de gigolo de vrouw toe. En doe het wat vlug en handig, of we worden kwade vrienden. Ik heb geen lust om deze prachtige zaak te laten schieten, wegens de onhandigheid van anderen. Vooruit, zijn sleutels!

De vrouw spande haar hersens tot het uiterste in om snel iets te vinden dat niet al te dwaas klonk.

En op goed geluk zei ze:

— Paul, een oogenblikje! Mijn suitcase staat

in die kast daar. Ik heb ze dadelijk noodig. Geef me even je sleutels.

Inplaats van te antwoorden stond de kleine man voor het raam op, en richtte zijn schreden naar de kast, die bedoeld was.

Met een paar katachtige stappen was de Zuid-amerikaan onmiddellijk bij hem, zoodra de bankier van het plein uit onmogelijk meer kon worden gezien.

En reeds had hij de hand opgeheven, waarin een looden knuppel dreigend zwaaide, toen de deur openging, en een etagekellner heel laconiek kwam zeggen:

— Neem mij niet kwalijk als ik stoor, mevrouw, maar daar is een heer om U te spreken!

Alfonso had vliegensvlug zijn wapen weer opgeborgen en poogde een onverschillig gezicht te zetten.

Sidonie stond op het punt, den lastigen bezoeker ongeduldig weg te sturen, maar het was al te laat, want daar stapte de man met de gespikkelde das en het bloemzoete gezicht de kamer binnen, en zei rustig:

— Blij dat ik U weer aantref, madame. U doet me zeker niet de eer aan mij te herkennen?

Inderdaad herkende de vrouw den bezoeker ternauwernood.

Toen begon een dichte sluier een weinig op te rijzen, en zij geloofde, die afgrijselijke spikkeltjes te herkennen van dien monsterachtigen das, en toen herkende zij ook eensklaps 't zachtrose getinte gelaat met de oogen die zonder uitdrukking waren — vroeger!

Want wonderlijk genoeg hadden zij uitdrukking in overvloed, en die was niet van de vriendelijkste soort.

De vrouw wierp een blik in de richting van de deur, die niet gesloten was, en waarachter zij vaag een gedaante meende te zien bewegen. — een van die niet nader aan te duiden gedaanten, die de schrik zijn van de misdadigers, juist omdat zij geen uniform dragen.

Het leek een heel gewoon mannetje te zijn, maar hij droeg een bolhoed, en zulk een hoed, heeft, door een eigenaardige associatie van gedachten altijd iets afschrikwekkends gehad voor het geboefte.

Hij bleef niet voor de deur staan, maar had slechts een enkelen blik naar binnen geworpen, en ging toen verder, met zijn handen op zijn rug.

Om kort te gaan, het was een rechercheur.

De vrouw daarbinnen wist het even goed alsof men het haar luide had toegeschreeuwd.

Omtrent den waren aard van dien man met 't bloemzoet gezicht en zijn spikkeltjesdas verkeerde zij nog in het onzekere, maar dat zou niet

zoo lang meer duren, want het was alsof er een koude hand om haar hart werd gelegd, toen ze de geheel veranderde uitdrukking in zijn oogen zag, en onwillekeurig zocht zij hulp en steun bij Alfonso Montano, die als een tijger in zijn kooi woedend rond ging en onmiddellijk de ware betekenis van het geheele voorval scheen te hebben begrepen.

En toen begon de man met de gespikkelde das rustig te praten, na den kleinen heer met zijn kaal hoofd scherp te hebben opgenomen met zijn slechts schijnbaar zoo levenlooze oogen.

— Het spijt mij dat ik hier zoo ongevraagd ben binnengekomen madame, maar dat heeft een bizondere reden. Ziehier mijn politiepenning. Ik ben gedwongen Uw vertrekken wat beter na te zien dan ik gisteren met mogelijkheid heb kunnen doen. Ik erken trouwens dat ik toen niets bizonders heb ontdekt. Maar reeds in den trein meende ik U moeten wantrouwen.

— Gemeene comediant, siste de vrouw tusschen de lippen, en zij zag er op dat oogenblik werkelijk uit als een tijgerin, die op het punt staat haar prooi te bespringen.

— Geen vleierijen mevrouw, zeide de detective oolijk, terwijl hij dreigend den vinger ophief. Daarmede bereikt men niets met mij. Overigens is het volkomen volgens de waarheid — ik ben in mijn vroege jeugd inderdaad acteur geweest, voordat ik het vak koos, dat mij aanlokkelijker — maar vooral voordeeliger leek! En nu ter zake, wat ik U verzoeken mag.

— Daar zit ik op te wachten! zeide de vrouw stampvoetend. Ik heb mijzelf niets te verwijten. Ik heb een volmaakt schoone lei.

— Toch niet heelemaal, mevrouw. Ik zal kort zijn. U wordt verdacht van valschnunterij, of om juistertezijn, van het helen van valsch geld. En die mijnheer daar in den hoek moet het zijne ertoe hebben bijgedragen, en wordt als een der hoofdschuldigen beschouwd.

— En — heeft U iets gevonden bij dat onderzoek, waarvan ik op de hoogte had moeten worden gesteld, als ik tenminste de wet nog ken? riep Sidonie sarcastisch.

— Ik erkende reeds dat het niet het geval is, antwoordde de detective beminnelijk. Maar een vrouw heeft talrijke schuilplaatsen, als ze iets wil wegbergen. Maar nu wordt het tijd, dat ik U mijn naam noem en ik maak U mijn verontschuldiging, dat ik dat niet eerder heb gedaan. Mijn naam is René Marcel, en ik heb mij in het register laten inschrijven als Marcel de Ruijter. En als René Marcel zal ik zoo vrij zijn Uw vertrekken nogmaals te visiteeren, en ook U, als het noodig mocht zijn.

— Wat! Zou je de hand aan mij durven slaan, schreeuwde Sidonie.

— O, mevrouw, ik weet wat tact is, zeide de rechercheur. Hoezeer tot mijn spijt, zou ik van een persoonlijke visitatie moeten afzien, en dit overlaten aan de daartoe aangestelde, vrouwelijke rechercheurs.

Er staat er een beneden te wachten.

Op dat oogenblik gebeurde er iets, dat dreigde een tamelijk opzienbarend einde te maken aan dit onverwachte samenzijn.

Montano namelijk was stilletjes in de richting van de deur geslopen, terwijl de rechercheur met zijn vriendin sprak en nu poogde hij eensklaps met een enkelen sprong bij de deur te komen, en trachtte op de gang te ontvluchten, zonder zich te bekommeren om de vrouw die achterbleef, en die maar voor zichzelf moest zorgen.

Het was ongetwijfeld een zeer domme zet, en zou dat ook geweest zijn als zij geslaagd was, maar zij slaagde nu eenmaal niet, want de gigolo liep als het ware regelrecht tegen een browningloop aan, dien een heer voor zich uithield, die er gevaarlijk genoeg uitzag met dat wapen, ook al was hij niet de man die het bolhoedje droeg, en die plotseling onzichtbaar scheen te zijn geworden.

Montano deinsde achteruit alsof een slang hem gestoken had, en smoorde een vloek tusschen zijn

witte wolventanden.

Marcel echter keek niet zonder eenige verhazing naar den zoeven binnengetreden heer en vroeg toen korzelig, met een heel andere stem dan die van den trein:

— Pardon mijnheer, mag ik weten waarom U zich met mijn zaken bemoeit?

— Wel, als ik er niet geweest was, zeide de heer heel kalm, dan zou die man daar reeds ontsnapt zijn — misschien wel met zijn zakken vol valsch bankpapier!

— Dat zou niet gemakkelijk gegaan zijn, want ik heb een mannetje op de gang, zeide Marcel hoos. Die had U eigenlijk niet mogen laten binnengaan.

De heer glimlachte op een eigenaardige manier, maar hij zei niets, en de rechercheur ging voort, met een blik op de nog altijd dreigende browningloop:

— Wie is U eigenlijk? Heeft U verlof tot het dragen van wapens?

— Ik vrees van niet! antwoordde de heer vriendelijk. Maar stel u gerust, het is geen wapen het is maar een vulpen.

En hij vertoonde in haar geheel de zwarte, amerikaansche zeer dikke vulpen, die hij zoeven als wapen had vertoond, en Montano brulde van woede, en scheen veel lust te hebben, dien vriendelijken ouden heer, met zijn ouderwetsche bakkebaardjes den hals om te draaien.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT . . .

Marcel keek den ouden heer verbluft aan, die zijn blikken door zijn gouden lorgnet heen gericht hield op Lafonte, en zeide toen, ongeduldig:

— Maar mijnheer, wat hebt gij hier te maken? Ik verzoek U heen te gaan, want ik ben hier in functie, mijn naam is René Marcel, ik ben rechercheur, en ik ben hier gekomen, voor een huiszoeking, zoo noodig gevolgd door een lijfsvisitatie.

— Maar ik kom hier ook ter fine van zoiets! antwoordde de oude heer. Ik ben volstrekt niet van plan U te storen — is het niet waar, Lafonte? Zou je mij niet eens eindelijk begroeten, oude vriend?

Het scheen alsof de bankier den binnengetredene nu pas goed zag, hij stond op, kwam met uitgespreide armen naar hem toe, en riep opgewonden:

— Maar wat drommel — dat is mijn goede vriend Carlefigue, dien ik al een uur verwacht! Neem toch plaats waarde Carlefigue en maak het je makkelijk. Ik ben dadelijk tot je dienst. Je kent immers mijn vriend Carlefigue, vrouwtje?

Waarschijnlijk was Sidonie nog nooit in haar leven met dien titel aangesproken, althans zij keek den bankier verwonderd aan, zag toen naar den pas binnengetreden heer, die bij de weer

gesloten deur was blijven staan, en zei schouderophalend en nijdig:

— Ik ken dien heer niet, en ik heb er ook geen behoefte aan hem te leeren kennen.

Marcel had dit korte tooneeltje met alle teekenen van ongeduld gevolgd, en begon nu kortaf en op zakelijken toon:

— Mijn waarde heer . . . hoe was Uw naam ook . . . Carlefigue, ik ben U erkentelijk, dat U dien boef hebt helpen vasthouden, maar ik zal U vriendelijk moeten verzoeken, thans het veld te ruimen, evenals mijnheer Lafonte daarginds, die mij maar voor de voeten loopt, want ik heb hier ernstige dingen te doen!

— Maar ik ook! riep de kleine, corpulente bankier uit. Ik heb ook zaken met mijn vriend Carlefigue te doen, en heel gewichtige zaken, zeg ik U. Dit is mijn kamer en ik kan er doen en laten wat ik wil. Ik verzoek U dus heen te gaan, mijnheer. U is hier binnengetreden, zonder dat ik U heb uitgenoodigd.

Marcel fronste de wenkbrauwen. Hij leek nu in het geheel niet meer op den onhandigen, verlegen jongen uit het treincompartiment, of den verliefden dwaas, die een kleur kreeg bij het zien van een mooie vrouw.

Zijn stem klonk zelfs snijdend en ijskoud, toen hij hernam:

— Waarde heer, voor de politie bestaan er

geen particuliere kamers. En de zaak is werkelijk te ernstig om er den spot mee te drijven.

— Maar ik spot volstrekt niet — ik verzoek U om die zaken elders af te doen! riep Lafonte op heftigen toon: Als die vrouw daar valsch geld maakt, is dat mijn schuld niet! Ik heb het haar niet verzocht. Ik heb er nooit van uitgegeven, dat weet ik zeker. Het geld dat ik met volle handen voor haar heb uitgestrooid is altijd echt geweest — en ik had beter gedaan, het maar in mijn zak te houden!

De vrouw zag den man met een venijnigen blik aan, maar ze zei niets.

Marcel echter fronste opnieuw de wenkbrauwen, en riep eindelijk ongeduldig:

— Ik hoopte dat ik de zaak in den minne zou kunnen regelen, mijnheer Lafonte, maar dat schijnt niet te gaan, en ik zal dus genoodzaakt zijn, een paar van mijn mannen binnen te roepen. Ik moet het vertrek hier grondig onderzoeken, en als er iets gevonden wordt, dat tegen U lieden pleit, dan zal ik U moeten arresteeren. En daar heb ik geen toekijkers bij noodig. Het zal spoedig afgelopen zijn, maar ik verzoek U vriendelijk in dien tijd in een ander vertrek te gaan.

Het was toen dat mijnheer Lafonte zich vermande, als een trotsche vechthaan, op zijn teenen ging staan, na eerst tot vlak bij den politiemans te zijn gekomen, plantte zijn vuisten in zijn heupen, en sprak als het ware vlak onder den neus van Marcel:

— Misschien kent U de wet, maar ik ken ze ook. Heeft U mij iets te verwijten? Neen, nietwaar? Ik ben volkomen onschuldig aan wat dan ook — tenzij U mij zou willen verwijten dat ik bankier ben, hetgeen toch wel in de netste families voorkomt.

— Ik denk er niet aan, U van Uw beroep een verwijt te maken, mijnheer! hernam Marcel, een weinig in de war gebracht door het optreden van den kleinen bankier. Niemand heeft zijn lot in eigen handen, helaas. Intusschen.....

— Niets intusschen, mijnheer! Van het oogeblik dat U tegen mij geen beschuldigingen hebt in te brengen, heb ik het volste recht in dit vertrek te blijven, U ziet dat ik ook de wet ken, haha! Ik heb deze kamer gehuurd, ik ben van plan ervoor te betalen, het is alsof dit mijn huis is, en ik zou feitelijk het recht hebben U er eigenhandig uit te werpen — wat ik ook zeker zou doen, als U niet een voet grooter was dan ik.

— Maar mijnheer....

— Genoeg, mijnheer! overstemde Lafonte den

politieman, en Sidonie keek hem zeer verbaasd, met groote oogen aan.

— Maar die man is onherkenbaar, fluisterde zij zacht, de beringde handen in elkaar slaande. Het is alsof ik een ander voor heb. Met zulk een stem heb ik hem nog nooit hooren spreken. En die moed — waar haalt hij plotseling die moed vandaan?

— Zwiig, vrouw! beval de bankier melodramatisch. Zeg niets als je meester aan het woord is! Ik herhaal dus, mijnheer Marcel, dat ik hier heer en meester ben, dat ik hier verkies te blijven, dat U niet het recht heeft om er mij uit te gooien, en dat U, als U hier te visiteeren heeft, het maar moet doen waar ik en mijn vriend Carlefigue bij zijn. Voor hem heb ik geen geheimen. Wij zijn als het ware Shang en Eng, de siameesche tweelingen, wij zijn als de Dolly Sisters! Wij zijn onafscheidelijk, en ik laat mij dan ook niet van hem scheiden.

De rechercheur scheen een oogenblik te aarzelen, maar in zijn binnenste begreep hij zeer goed, dat die kleine man daar gelijk had.

Hij liep op de deur toe, opende ze wijd, en riep met een tenorstem:

— Dubois!

Er kwam geen antwoord.

Nogmaals verhief Marcel zijn stem, toen gromde hij een vloek, en deed een paar stappen in de gang, waarnaar hij zich bukte, en naar iets scheen te grijpen dat hij met moeite overeind trok, en dat zwaar was.

Wat hij daar vasthield was de man met het bolhoedje.

Hij scheen een weinig wezenloos te zijn, en had daar kalmpjes met zijn rug tegen den gangmuur, leunend op den grond gezeten, en zijn bolhoedje lag vijf meter verder.

— Wat is er met jou gebeurd, Dubois, ben je dronken? vroeg de rechercheur op strengen toon, terwijl hij zijn helper heelemaal overeind sjarde.

— Was het maar waar, mompelde de man met het bolhoedje, half versuft.

— Als je niet dronken bent, wat scheelt je dan? Duizelig?

— Een beetje, chef, ik — ik geloof dat ik gevochten heb!

— Ben je gek kerel? Geloof je dat alleen maar? Ben je er dan niet zeker van?

— Hoe kan ik er zeker van zijn, als alleen de tegenpartij vocht, chef. Ik heb een slag tegen mijn kaak gehad, en toen ik er een terug wilde geven kon dat niet meer, want toen zat ik al op den grond, en mijn aanvaller was weg.

— Komaan, er gebeuren hier mooie dingen! zeide de rechercheur honend. Je bent dus overvallen, als je mij tenminste niets wijsmaakt.

— Wijsmaken, chef? Ik heb een bewijsstuk!

— Wat zou dat dan zijn?

— Twee van mijn tanden, die op de gang moeten liggen! Mag ik ze even gaan zoeken, want ze hebben mij honderd francs per stuk gekost!

Weer smoorde de rechercheur een vloek en toen zei hij kortaf:

— Later! We zullen later die heele zaak wel onderzoeken. Er gebeurt hier iets geheimzinnigs, dat ik zal uitvinden. Gij nu eerst mee naar binnen. Zijn er nog mannen beneden, en staan die nog op hun beenen?

— Voor zoover ik weet wel, chef!

— Vlug dan wat!

En hij duwde den ondergeschikten vrij onzacht de kamer binnen, waarvan de deur half open was blijven staan.

Wij willen gaarne erkennen dat mijnheer Marcel nogal onvoorzichtig handelde, en het is niet heelemaal zeker of Montano niet nogmaals een poging had willen wagen om te ontsnappen, als mijnheer Carlefigue niet zoo dicht bij de deur had gestaan, ditmaal niet met een penhouder, maar met een deugdelijke revolver gewapend.

Dat wapen verdween onmiddellijk weer zoodra Marcel binnen was, en toen begon het onderzoek.

De gigolo bleek geen ander wapen bij zich te hebben dan een korte ploertendooder en een knipmes dat desnoods ook als aanvalswapen gebruikt kon worden.

Maar Marcel deed pas de groote trek, toen hij uit een broekzak van den man een heelen bundel bankbiljetten te voorschijn haalde.

En onderzoek van een paar seconden met zijn loupe was voldoende om hem te laten zien dat zij valschen waren.

— Geef je polsen maar een hier, Montano! zeide Marcel vriendelijk en voldaan. Ditmaal ben je er bij, jongenlief.

— Maar dan zij ook! brulde de Zuidamerikaan. Zij heeft mij geholpen met het uitgeven.

De man met het gespikkelde dasje keek den schelm vol verachting aan en zei:

— Ik zal natuurlijk van je opmerking gebruik moeten maken, Montano, maar je moet toch eens in een of ander woordenboek naslaan, wat een gentleman eigenlijk is. Madame, wees zoo goed Uw hoedje op te zetten en mee te gaan, en liefst zonder verzet, want het zou mij spijten als ik tot geweld mijn toevlucht moest nemen.

— En laat jij dat toe, Paul? vroeg de vrouw op schellen toon.

— Met vreugde! zeide de bankier in de diepste overtuiging.

— Ellendige lafbek! gilde de vrouw, geef mij dan tenminste geld, want ik ben zoo arm als Job en ik zal het meer dan goed kunnen gebruiken.

— Geld? riep de bankier vol verontwaardiging. Maar ik heb geen cent!

— Geen cent? En het geld in die kast dan? kermde de vrouw bijna stikkend van woede.

— Maar dat behoort mij niet meer toe om zoo te zeggen — dat vertrouw ik toe aan mijn lieven Carlefigue, die ervoor zal zorgen.

En met oogen die bijna uit het hoofd puilden moest de vrouw het aanzien, zonder er iets van te begrijpen, hoe Lafonte met zonderlinge afwezige bewegingen en toch heel nadrukkelijk de kastdeur opende, er de tasch uitnam, en die met een verzaligden glimlach ter hand stelde aan mijnheer Carlefigue, die ze met een buiging in ontvangst nam en zelvend zeide:

— Ik zal er goed voor zorgen, mijn waarde Lafonte, reken daar maar op.

— Maar laat U dat toe, rechercheur? snerpte de vrouw, bijna krankzinnig van woede.

En waarom zou ik het tegengaan, als mijnheer Lafonte een tasch aan zijn vriend in bewaring geeft?

— Waarom? Omdat die tasch vol geld zit! loeide nu Montano.

— Wat gaat mij dat aan? zeide Marcel schouderophalend. Staat mijnheer Lafonte soms onder curatele? Is hij kindsch?

— Stapelgek moet hij zijn, gilde Sidonie half razend.

— En geef mij ook je ringen en dat collier maar terug! beval de bankier en hij stak reeds de hand naar de sieraden uit.

De vrouw werd krijtuit, en ze vroeg toonloos:

— Moet ik dat ook doen?

— Ik heb ze je geschonken — ik neem ze terug. Ik trek mijn handen van je af, ik ontferf je, ik ontzeg je mijn drempel, mijn huis en mijn haard, en wat weerhoudt me om je te vervloeken!

Zwijgend gehoorzaamde de vrouw, en stroopte voor een waarde van vierhonderdduizend francs van haar polsen en hals.

En mijnheer Lafonte nam ze aan, opende de tasch, deed ze daarin, sloot de tasch weer, gaf ze met een uitdrukking van innige dankbaarheid op zijn gezicht aan mijnheer Carlefigue, die voor het gezelschap boog, en maakte dat hij wegwam, beneden op straat een snelle auto

vond, en tenslotte tot den man aan het stuurwiel
zei, met een tevreden glimlach:

— Hier ben ik, Brand, en je ziet dat het uit-
stekend is afgelopen! Hypnose is een goed ding

— soms!

— Vooral als jij de plaats van hypnotiseur bij
Paul Lafonte inneemt, Raffles! fluisterde Brand,
en hij haalde den gangwissel over.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Meester-Afzetter.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

.....

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

.....

VOETBAL- ENTHOUSIASTEN

zowel zij, die het spel beoefenen
als zij, die belangstelling hebben

Ruim 300 bladz., zeer vele teekeningen en 64 interessante foto's. — Gebonden in stevigen band. Prijs slechts **f 1.25** Grepen uit den zeer gevarieerden inhoud:

De techniek. — Stoppen en drijven van den bal. — Trappen van den bal. — Het koppen van den bal. — Tactiek. — Samen spel. — De doelverdediger. — De achterspelers, de middenspelers, de voorspelers. — Aanval en verdedigen. — Voetbal onder ongunstige omstandigheden. — Regels van het spel. Enz. enz.

voor voetbal, vermeerdert Uw zicht op deze interessante sport door het zeer aantrekkelijk geschreven, rijk-geïllustreerde boek **VOETBAL** dat in opdracht van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond werd samengesteld door C. J. GROOTHOFF. De auteur heeft zijn rijke ervaringen op nationaal en internationaal voetbalgebied benut om een prettig leesbare en volledige behandeling van het moderne voetbal te geven. Eenige belangrijke onderwerpen zijn op vlotte en voor eenieder begrijpelijke wijze besproken door den bekenden sportjournalist JORIS VAN DEN BERGH. In een afzonderlijk hoofdstuk worden door DR. MEURER hygiënische voorschriften en voorbereiding voor belangrijke wedstrijden behandeld. — Het boek bevat zeer vele teekeningen tusschen den tekst en verder 64 foto's, alle voorzien van leerrijke onderschriften. Al dit illustratiemateriaal laat, inzake voetbalsport, duidelijk zien

hoe het wèl en hoe het niet moet!

KAREL LOTSY, de voorzitter van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, heeft in de voorrede van dit boek geschreven: „dat het werk gedeceideerd den toets der vergelijking kan doorstaan met elke andere uitgave op dit gebied en in welke taal die ook het licht zag.”

HERBERTS, de voorzitter van de Keuze-Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, schreef er over:

„Het is een boekwerk, dat volstrekt aanspraak mag maken op doorwrochte volledigheid. 't Is een genoeg en te lezen. Wonderlijk, dat we op het gebied van voetbaltechniek en -strategie nooit uitgepraat raken. Het is een fijn boek.”

BESTELT SPOEDIG

want de belangstelling voor dit boek is zeer groot. In korten tijd waren de 1e, 2e en 3e druk uitverkocht. Thans is verschenen de 4e vermeerdeerde en verbeterde druk. TOEZENDING VOLGT ONMIDDELIJK NA ONTVANGST VAN ONDERSTAANDEN BON.

BON

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N. V. Roman-, Boek- en Kunsthandel Leidschegr. 72A, Amsterdam, Giro 60092 „VOETBAL” gebonden in stevigen band. Het bedrag ad f 1.25 is heden aan u overgemaakt. Bedrag kan ook in postzegels worden ingezonden.

NAAM .....

ADRES .....

(R.B.K.)

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR